

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBC)

SỐ 164

12 TRANG 20 TI

TUẦN LỄ TỪ 20-5

ĐẾN 27-5-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VÕ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

THỊ TRƯỜNG PHIẾU HẠ VIỆN LÊN GIÁ

Trong khi giá đã la xanh sứt trông thấy, thì giá phiếu tại Hạ viện gia tăng.

Theo những tin tức đã được các báo đề ngày 19-5 đăng tải, thì hình như có tới 50 triệu bạc được tung ra tại Hạ Viện để cố giữ lại khoản 7 điều 10 trong luật bầu cử Tổng Thống và Phó Tổng Thống. Khoản này quy định mỗi liên danh ứng cử Tổng Thống và Phó TT phải được sự giới thiệu của ít nhất 40 Dân biểu Nghị sĩ, hay 100 nghị viên. Điều khoản này

trước đây đã được Hạ viện chấp thuận, nhưng bị Thượng viện bác. Bây giờ, muốn giữ lại, Hạ viện phải có ít nhất 92 phiếu.

Đem 50 triệu chia cho hơn 90 phiếu, giá mỗi phiếu tới hơn nửa triệu. Theo nhận định của những người thông thạo "thị trường Hạ viện", thì giá trên được coi như cao nhất từ trước đến nay.

Sở dĩ có những vận động để cố giữ lại khoản 7 điều 10

vi điều khoản này có hiệu lực ngăn cản ứng cử viên Tổng Thống, chỉ có Dân Biểu, Nghị sĩ và Nghị viên muốn cho ại ứng cử, thì mới được ứng. Nếu không, đành chịu chứ không thể ứng cử thả dạn. Mà muốn cho dân biểu, nghị sĩ và nghị viên chịu ký tên giới thiệu, thì phải "có điều kiện". Điều 7 khoản 10 có thể giúp cho những người dầy công đức như đương kim Tổng Thống dễ đắc cử hơn.

Tuy nhiên, mọi người đều

thấy, ở Tổng Thống Thiệu cũng đã thấy, là khoản 7 điều 10 trái hiến pháp và phản dân chủ. (Chỉ có những người có mắt mà cố ý không chịu nhìn, mới không thấy).

Vì thế, kẻ nào bỏ phiếu giữ lại điều khoản trên, thì chỉ là một sự bán phiếu. Gần ngày bầu cử mà dân biểu còn dám bán phiếu, thì quả thật họ coi cử tri như... phân.

Cho nên, Con Ong sẽ cố gắng đăng danh sách của những kẻ bán phiếu để cử tri dễ phê phán trong cuộc bầu cử tới.

Đổi thoại đề giác ngộ

Theo nhật báo Chính Luận ngày 14 tháng 5, ông Tổng Trưởng Thông Tin Ngô Khắc Tĩnh vừa tuyên bố ở trường Cao Đẳng Quốc Phòng rằng: «Đề giác ngộ chính trị quần chúng, chính quyền sẵn sàng đối thoại trong mọi lãnh vực, mọi chiều hướng với quần chúng».

Khi đặt vấn đề giác ngộ, đương nhiên là ông Tổng Trưởng đã tự nhìn thấy quần chúng VN đa số hãy còn u mê tăm tối trên phương diện chính trị. Nhận xét của ông Tĩnh không khác TT Thiệu là bao. Có lần Tổng Thống đã nói rằng: đa số quần chúng VN đều là những người ngây thơ, nhẹ dạ.

Đĩ nhiên những lời tuyên bố của hai vị lãnh đạo quốc gia là phải đứng đắn. Người viết bên xin làm một phát tự kiểm thảo, nhìn nhận mình là người hãy còn «ngây thơ». Bởi thế, không dám bàn xa tán rông, những chuyện đại sự, chỉ xin xem xét những việc làm gương mẫu gần đây của chính phủ để đặt vấn đề: Làm sao có thể giác ngộ chính trị quần chúng?

Điều trước tiên cần chú ý là trong buổi diễn giảng ở trường Cao Đẳng Quốc Phòng, ông Tổng Trưởng Thông Tin cũng đã chính thức công nhận: «Xã Hội VN hiện bị phân hóa trầm trọng, các lực lượng đang lên khắc chế lẫn nhau, ngay cả trong giai tầng lãnh đạo, cấp sĩ phu cũng không thống nhất được ý chí...»

Và để «tri hành hợp nhất», ông tổng Trưởng bèn đi ngay một đường chỉ trích Bộ Ngoại Giao, chê các viên chức ở đây luôn luôn sống trong một tinh thần phe phái, đóng kín trong tháp ngà ngoại giao. Lời chỉ trích của ông Tổng Trưởng đương nhiên là phải chính xác. Vì ông đang làm quyền Tổng Trưởng N.G. Vậy xin kết luận: Cấp lãnh đạo Bộ Ngoại Giao của VN đang ở trong tình trạng hủ hóa, bệ bối.

Trước đó vài ngày, người ta cũng bắt gặp một sự «trống đánh xuôi kèn thổi ngược» của những người đang có nhiệm vụ trông coi chính sách kinh tế Việt Nam. Trong khi ông Thứ Trưởng Tài Chánh và Thống Đốc Ngân Hàng lạc quan cho rằng cuộc khủng hoảng đồng mỹ kim chẳng có ảnh hưởng gì tới tiền Việt Nam hoặc nếu có, chỉ có lợi cho VNCH, thì ông Quốc Vụ Khanh đặc trách phát triển và tái thiết, nổi tiếng về tầm bằng kinh tế cao nhất nước, lại tỏ ra vô cùng bi quan: «Đó là mà hạ giá thì kinh tế VN lãnh đủ và bạc VN cũng hết thuốc chữa. Nội việc, phán đoán ảnh hưởng đồng đô la, mà những tay tở KT ở VN còn mâu thuẫn nhau. Hướng hồ là chính sách KT trong nước».

Riêng về những mối bất hòa giữa hai nhân vật số một và số hai ở Dinh Độc Lập thì gần đây ai cũng đã thấy quá rõ. Khỏi cần nhắc lại, kể cả những hậu quả nguy hiểm.

Cổ nhân đã có câu: «Thượng bất chính, hạ tắc loạn». Bởi thế, nếu chính quyền muốn giác ngộ chính trị quần chúng, thì xin chính quyền hãy làm gương, tự giác ngộ trước đã. Quần chúng VN bấy lâu nay vốn «ngây thơ và cả tin», nay thấy chính quyền nêu gương sáng, dĩ nhiên sẽ đi at rú nhau bắt chước. Như đã bắt chước audi chim cắt. Lúc đó ý định của chính quyền tự đứng có kết quả, khỏi cần tốn bọt mếp thuyết phục cho dân nghe.

Cướp xác người chết

Trong số Con Ong trước, kẻ hèn này có vi vút đi vài đường châm chích một số SVCN. Khi châm chích như thế, thực ra kẻ hèn này vô cùng khổ tâm, bởi lẽ có rất nhiều người bạn hiện cũng đang qui tụ dưới lá cờ THSVN của ông Bửu. Số này lên tiếng về vụ nhà «tu sĩ du dương» Nhật Thường đã mang lâu la tới hành hung ký giả lão thành Vũ ngọc Các, Nhưng phút chót, cầm bút lên chực viết, bỗng bị ám ảnh bởi một hành động quái đản. Đó là việc một số sinh viên Huế (lại sinh viên!) đã cướp đi hài Sa di Chơn Thê «âm» về chùa Bảo Quang, khi áo quan người quá cố vừa đặt xuống lòng huyệt.

Không cần phải chờ đến lúc kẻ hèn này lên tiếng, ngay sau khi việc cướp xác xảy ra, chính giáo hội Phật Giáo Thừa Thiên đã tỏ ra vô cùng bất mãn và lên tiếng không nhìn nhận việc làm này, với lý do «không muốn khai thác nhục thể của sadi Chơn Thê». Điều này đã làm nhiều sinh viên tranh đấu Huế ảm ức. Một số đã dọa rằng họ sẽ tranh đấu nhiều hơn nữa, vì hiện Phật Giáo đang bị âm mưu phá hoại.

Có lẽ đã đến lúc chúng ta cần phải giống một tiếng chuông báo nguy vì gần đây, các ông các bà đại học sĩ đã càng ngày càng đi quá lối, bỏ cả học hành để bước huyễn huych vào chốn giang hồ «gió tanh mưa máu» của những người làm CT.

Trong khi dư âm về những lời tuyên bố «chính trị chính em» sắc về đạo to búa lớn của chủ tịch THSVN chưa tắt hẳn thì ở ngoài Huế cuộc tranh đấu của các sinh viên lại nổ bùng, với màn trình diễn ngoạn mục đầu tiên: Cướp xác chết. Không ai phủ nhận gần đây, đất nước ta bỗng dưng xảy ra quá nhiều vụ cướp, cướp đêm, cướp ngày, cướp quyền, cướp thể, cướp âm thầm, cướp công khai nhưng có lẽ chưa ai thấy vụ cướp nào kỳ cục táo bạo đã man như ở ngoài Huế. Vụ cướp do chính các sinh viên đóng vai thờ phi, với sự nhắm mắt bịt tai của chính quyền địa phương. Theo luật pháp hiện hành, cưỡng đoạt xác chết là một tội đại hình, không biết chính quyền Huế có nhớ điều này dùm hay chăng?

Đồng ý là trước những nguyện vọng khao khát hòa bình của dân tộc, sinh viên, những thành phần tru tú, có bốn phận phải vùng lên tranh đấu khi thấy cần thiết. Nhưng khi tranh đấu như thế, xin các bạn trẻ nhớ cho một điều: Đừng bao giờ đồng hóa hành động của mình giống với hành động Cộng Sản. Chỉ có bọn này mới luôn quan niệm và chấp nhận ý nghĩ: «Cứu cánh biện minh cho phương tiện mà thôi». Còn những người quốc gia, không bao giờ chấp nhận hành động cướp xác người chết dù làm thế là vì mục tiêu hòa bình. Sự khác biệt giữa quốc gia và Cộng Sản chính ở điểm then chốt này. Xin các bạn trẻ ngoài Huế, khi tranh đấu nhớ cho điều ấy.

Người VN chúng ta xưa nay vốn rất tôn trọng câu «nghĩa tử là nghĩa tận». Cho nên, dù thành tích tranh đấu mới đây của các sinh viên Huế có trội hơn các đàn anh vào những năm 1965-66 rất nhiều nhưng không phải vì thế mà quần chúng trong nước gật gù cho rằng: «Con hơn cha là nhà có phúc đầu. Trái lại, có thể họ còn đáng phi nhổ vì khinh miệt là khác.

LÃO DƯƠNG

Hậu quả ngoại giao bóng bản

Có kẻ cho rằng vụ Hào Huế, chỉ là hậu quả của nền ngoại giao bóng bản. Từ xưa, về vấn đề giao tế, các chú Ba trong Chợ Lớn vốn nổi tiếng là rất khéo, vì ưa xài tới «Đức», dù rằng Đức ở đây, chỉ là Đức Trần Hưng Đạo. Các chú ít dám chọc tới người Nhà nước, mà lần này dám chọc giận tới Phó Vương, thì có nghĩa là các chú đã trông cậy vào một lực lượng nào đó. Có lẽ các chú thấy Huế Kỳ đã đi chơi bóng bản với nước các chú, nên các chú có quyền tưởng rằng rồi đây, Huế Kỳ sẽ ngang hàng với Huế Kỳ trên đất nước này chăng?

Các chú là người ngoài, nên các chú có quyền nghĩ sao thì nghĩ. Dân nước này, kính trọng người ngoại quốc đã quen rồi. Nếu đọc lại cái thông cáo của Nhà Nước, thanh minh về vụ Hào Huế, thì tội của các chú quá nặng. Phó Vương của nước Giao Chỉ, chỉ đứng dưới có một người mà đứng trên hàng chục triệu người. Chỉ vì một sự không bằng lòng nào đó, các chú đã đóng cửa rạp hát, để lỡ cả chương trình của Phó Vương Rồi không chừng vì chuyện này, các giới lãnh đạo của Giao Chỉ sẽ nghi kỵ và không đoàn kết được với nhau, thì đó hoàn toàn do lỗi của các chú.

Từ trước tới nay, các chú chỉ mới thao túng về mặt kinh tế. Dân Giao Chỉ, phải dầm dãi với cái thặng vật giá leo thang, là nhờ tài đầu cơ, tích trữ chợ đen, chợ đỏ của các chú. Trên đất nước này, các chú đã hiểu quá nhiều quyền lợi, mà quyền lợi lớn nhất là gia nhập Việt tịch, để được thành người Việt Gốc Hoa.

Các chú vẫn nghi tới cái góc của các chú nhiều hơn. Hào Huế, cái tên nghe thật dễ mến. Nếu dịch hai chữ hào huê, thì có nghĩa là chú Ba tốt. Nhưng các chú có tốt không, trong khi dân tộc này tốt với các chú nhiều quá.

Các chú có thấy bằng chứng của sự tốt đó không?... Theo thông cáo của Nhà Nước, thì chú Ba, chú rap Hào Huế, lúc 21 giờ 15, nghĩa là cũng khá gọi là khuya, mới tới trụ sở Đảng Dùi Cui, khai rằng không bằng lòng cho các đảng Đảng viên của Việt Nam quốc dân đảng, một đảng rất có thực lực, được hội họp trong rạp hát của chú. Về khuya, đi ngủ là sướng, ấy vậy mà các đảng Cui Cui vẫn ngồi nghe chú Ba khai báo. Giới chức của Giao Chỉ làm việc mẫn cán thật. Rồi sau đó, lại xin chỉ thị của một nơi cao hơn. Cái nơi cao hơn ấy cũng thật tận tâm, vào cái giờ khuya khoắt đó, mà vẫn ra được một cái chỉ thị. Tóm được chỉ thị, đảng Dùi Cui Giao Chỉ của nước Chợ Lớn, không hiểu «tập họp» làm sao mà sáng hôm sau, đã có được ngàn đó nhân viên an ninh, để biểu diễn ngay một màn giữ gìn trật tự.

Thật không có một nước nào lại đối xử với các chú Ba tốt đến như thế. Thì dân ta, vốn được tiếng là rất trọng khách, Nếu là dân Giao Chỉ, đi ngoài đường, bị cướp xe, giật bóp, kêu đến một nửa ngày, cũng chẳng có một đảng dùi cui nào thềm can thiệp. Bị xâm nhập gia cư bất hợp pháp, bị kẻ côn đồ xông vào tận nhà đòi hành hung, có báo với đảng dùi cui, dù là trong giờ làm việc, thì các đảng cũng chỉ ừ ào cho xong chuyện. Chỉ có các chú Ba là được bảo vệ kỹ, dù rằng cái giờ chú đi báo với Nhà Nước, cũng đã hơi khuya.

Kiếp sau, Lão Dương nhất định không thêm làm dân Giao Chỉ. Chỉ thích xin làm dân Ba Tàu, nhưng là dân chú Ba, sống trên đất Giao Chỉ. Vừa được «pán phần» làm giàu, vừa được Nhà Nước bảo vệ rất kỹ, vừa có quyền đóng cửa không cho Phó Vương vào nhà. Thật là vừa có tiền, vừa có quyền. Làm dân Giao Chỉ, chán thấy mẹ. Thật đáng buồn, phải sống ở một nước, mà ông Ngoại lại ngó ngàng, không biết mời người ta tới đánh bóng bản.

Nguyên tác: HỒ ÔNG
Nhuận sắc: QUÝ ĐÔNG

Ấy 16)

Nguyên Soái Đức Nghiệp gật gù :

— Phải lắm ! Nhưng hiện nay Thành An Quang
Vinh rờng tướng mạnh, nếu ta chơi với Mục Bất
Đồng thì có khác nào lấy trứng chọi đá...

Đại Đức quân sư cười :

— Nguyên Soái không biết rõ chuyện Châu
Chấu đá xe sao ? Đây nhé :

*Nực cười Châu Chấu đá xe
Tưởng rằng Châu ngã, ai dè xe nghiêng.*

Đức Nghiệp nhẹ thở dài :

— Con Châu Chấu Lý Thường Kiệt có thể đá
nghiêng xe quân Tống. Chứ Châu Chấu Đức Nghiệp
sày khó đá nghiêng chiếc Cát Xăng Toa của Mục Bất
Đồng.

Nói đoạn ti ti, ngâm :

*Nực cười Châu Chấu đá xe
Tưởng rằng Châu ngã, ai dè... kình luôn !
Nghe Nguyên Soái Đức Nghiệp thở sắc mũi*

chủ bại, Đại Đức Quân Sư bèn dùng đòn khích
trưởng :

— Nguyên Soái đã có bung đầu An Quang, thì
chúng ta nên viết thư hàng, dâng Anam Quốc Tự
cho An Quang rồi về mãn Chim Huề Bình cho Mục
Bất Đồng, dặng được sống lâu trăm tuổi.

Đức Nghiệp máu nóng như Trương Phi, bị
nói khích bèn quên rét, múa xéng còn đui «vây»
bốn, năm phát vào tường, rồi hất hàm bảo :

— Người nhìn xem cái gì kia.

Đại Đức Quân sư đưa mắt nhìn lên tường,
thấy bụi cát bay tung, mặt tường lộ chỗ những vết
đạn tạo thành chữ «sát» rất sắc sảo. Bèn buột
miệng khen :

— Thiên xạ còn đui Đức Nghiệp. Quà là danh
bất hư truyền !

Đức Nghiệp cười :

— Sư thời loạn mà ! Tài tài vụn có gì đáng

khen.

Đại Đức quân sư gật gù :

— Với tài bắn như vậy, Nguyên Soái thế
nào cũng được Mục Bất Đồng trọng dụng, cho làm
ét cocó.

Đức Nghiệp gầm lớn :

— Đú óa, «ét cocó» cái con . . . .
trư này. Con đơi xem, trong một ngày
không xa lắm, thầy sẽ bắt sống Mục Bất Đồng đem
về đây xem chim Huề Bình của hần to hay nhỏ mà
cái con Phún Thập Thành lại mê như điều đồ !

Nói xong Nguyên soái Đức Nghiệp thích chí
hất vang :

*Quyết tiến ! Ta giống sư Lạc Hồng
Một tay xéng cương quyết phá thành An Quang
Quyết tiến ! đem các người ta thiên
Lấy máu đào nhuộm thấm áo cà sa..
Hất dứ, hào khí chưa mềm, vẫn còn cứng ngọc.*

Bèn thêm phù thơ :

*Ta, Đức Nghiệp hề lòng không mềm bằng bán
Ta, anh hùng hề xéng chẳng rời tay.*

Đoàn một phát, khẩu xéng còn đui của Nguyên
Soái Đức Nghiệp bị bắn vượt khỏi tay. Nguyên Soái
Đức Nghiệp sợ muốn vãi đá. Chưa biết phản ứng
cách nào thì chợt nghe tiếng ngâm vang lên sau bức
tường :

*Này Sư Ông tình, này Sư Ông say
Sao ông mân xéng giữa ban ngày
Này này tố bảo cho mà biết
Mân xéng có ngày máu ướt tay.*

Nghe giọng sang sảng, quen thuộc, Nguyên
Soái Đức Nghiệp bèn lăn tròn một vòng chụp
xéng bằng tay trái lên đạn nghe đánh «cắc, một
phát, rồi quát :

— Phải thằng Sư non nôi tiếng du côn, Thích
Nhật Thường đấy không ?

Một tràng cười nổi lên. Vừa dứt, bốn năm
người nhảy vut qua bức tường, đứng sững trước
mặt Nguyên Soái Đức Nghiệp. Đại Đức quân sư rét
quá la lớn : «Có thích khách ! Có thích khách !», rồi
cấp đít linh.

Còn lại một mình, Nguyên Soái Đức Nghiệp có
lấy vẻ oai phượng của một chủ soái, hất hàm hỏi
Nhật Thường :

— Chú em dẫn mấy thằng du thú du thực này
đi đâu đấy ?

Sư Cậu Nhật Thường khoa dao con chó lấp
lánh, đoạn cười :

— Đi xin thăng Vũ Ngọc Các tí huyết !
— Rồi sao nữa ?

Sư Cậu Nhật Thường không đáp ngay, Chạm
rải rút bao thuốc Salem đốt một điếu, nhả khói om
xòm, rồi nói :

— Nhân đi ngang đây, thấy Nguyên Soái phò
trương quá, ngứa tay muốn vào lãnh giáo vài đường
cho biết thực lực.

Nghe Sư Cậu Nhật Thường đòi đấu xéng,
Nguyên Soái Đức Nghiệp vén áo cù vào rốn, cười
ha hả. Dứt tiếng, trợn mắt, hoành xéng quát ;

— Thằng ranh con chán tương chao Nhà Chùa
rời hay sao, mà dám đến đây vượt... lông

nghe Sư Ông Đức Nghiệp. Quà là con người có
cười chỉ vòn vện bằng... cái lá đa !

Sư Cậu Nhật Thường đáp ứng tít sứt :

— Nguyên Soái đừng lộng ngôn ! Có thể ai
biết ai hay ai dở.

Đức Nghiệp cười gằn :

— Người muốn thử cách nào ?
— Tùy Nguyên Soái.

Nghĩ ngợi một thoáng, Nguyên Soái Đức
Nghiệp bảo Sư Cậu Thích Nhật Thường :

— Ta đề nghị đấu theo «lối chạy». Ưng
chăng ?

Sư Cậu Nhật Thường cóc hiểu ý bèn hỏi :

— Thế nào là đấu theo «lối chạy» và thế nào là
đấu theo «lối mẫn».

— «Lối Chạy» là tránh gây đổ máu, có nghĩa là
ta và chú em thi nhau bắn lon sữa bò. Còn đấu
theo «lối mẫn», tức là líp. Đưa nào nhanh tay thì
sống, còn chậm tay thì ngòm.

— Vậy thì ta đấu theo «lối chạy», để tránh
cảnh máu loang nơi cửa Phật.

Nguyên soái Đức Nghiệp cười :

— Ô kè, xong rồi ! Nếu không thắng được
chú em, ta thề cóc đi tu nữa !

Một lúc sau, hàng chục lon sữa con chim về
Babilac từ phòng Nguyên Soái Đức Nghiệp được
khiêng ra. Một tên quân của Nguyên Soái Đức
Nghiệp cầm từng lon tung lên trời, miệng hô «bắn»
một phát, là xạ thủ nổ liền. Sau cuộc thi, Nhật
Thường bắn thủng có 6 lon, trong khi Nguyên
Soái Đức Nghiệp nổ đúng cả 10. Nhật Thường
xấu hổ bèn dẫn bày du dặng tếch thặng.

Vì tài bắn xéng của Nguyên Soái Đức Nghiệp,
có kẻ sĩ Thích Trục Ngôn đã cảm khái làm bài thơ
như sau :

*Đức Nghiệp chân tu thật khác người,
Nhập say cầm súng mùa khời khời.
Đuổi xô Phật tử mồm la hét,
«Không bước đi thời ông bắn bỏ đời».*

*Thế cũng cà sa cũng trọc đầu,
«Tam qui ngũ giới» biết gì đâu !
Cửa thiên ăn náu thêm ô uế,
Tham hận sân si cụ thuộc lâu.*

*Tôi biết ông nhiều có lạ chi,
Hai niên du học đất Huế Kỳ,
Ăn ngon mặc đẹp ông quen nhất,
Thuốc ba con 5 rượu uýt ly.*

*Chỉ buồn Phật tử đã nuôi ông,
Quyên góp ngày đêm dốc một lòng,
Đâu biết ngày nay ông phản đạo !
Chửi thầy, chửi đạo, chửi cha ông.*

*Nghiệp chướng gây nên cũng vì tiền,
Đồ la thúc dục hóa thẳng điên
Cúi lườn cam chịu thân trâu ngựa,
Nhục nhả ông bà, nhục tổ tiên !*

*Thế cũng mang danh Thế Học à ?
Học đời toàn những thứ xa hoa !
Ô hô ! tư cách Tăng như thế,
Đạo pháp mang nhiều cảnh sát sa !*

Muốn biết Nguyên Soái Thích Đức Nghiệp
có hạ chiến thư cho Mục Bất Đồng Thiên Sư hay
không, đón coi hồi sau sẽ rõ.

(kỳ sau tiếp)

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HAY UỐNG :

SIROP RÉACTIN (Béta)

— AN NGON — MAU ĐÓI
— LÊN CÂN NHANH CHÓNG
— DỄ NGỦ YÊN LÀNH
— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

Có bán tại các nhà thuốc tây

(SINH BHTIQUAN)

MỘT NGHỊ CẦU MỒNG TIẾP TAY GIAN THƯƠNG ?

• Đảng gian thương vô cùng hân hoan và dự tính sẽ đúc tượng vàng tri ân ông Nghị

SẼ GÈNH : Hạ Viện Giao Chỉ đã chung quyết xong dự thảo luật miễn thuế lương bổng và THLT cho quân công tư chức trong suốt thời gian chiến tranh. Hành động này có thể tạm coi như một điềm son của hơn trăm đại diện Viện Tăng Dưới trong suốt 4 niên qua.

Thế nhưng, theo tin đồng nghiệp THT, việc chấp nhận miễn thuế này của Hạ Viện đã khiến một ông nghị tăng trên lấy làm một sự buồn lòng. Ông Nghị, trong ủy ban ngân sách tài chánh T.V đã than thở rằng làm như thế có khác gì bóp cổ nhà nước ăn trộm hầu bao của sếp lớn và đồng thời sẽ giúp cho vật giá có phương tiện leo thang khủng khiếp.

Quả than thở vừa kể chứng tỏ ông Nghị có lòng trung quân ái quốc vô địch Giao Chỉ. Thế nhưng làm đưa dân ngu lại khăng khăng cho rằng khi tuyên bố như

trên, chính ông nghị đã rập tâm tiếp tay cho gian thương thấy rõ. Vì cả nước đều biết rằng mấy ngày gần đây những đồ nhập cảng như tu bin, tủ lạnh ti vi, la đồ v.v... đang xuống giá đùng đùng bởi quan Tổng Kinh đã cho phép nhà buôn được com mắng thêm từ Mèo từ Nhật. Chỉ trong vòng năm bữa nửa tháng là các tàu sẽ cập bến cái chắc. Và biết đâu thay vì được bán rẻ mặt lúc đó nó sẽ được các bàn tay phù thủy tuân theo lời «báo động» của ông Nghị mà cho nhích giá lên tí tình, không nhiều, chỉ gấp đôi gấp ba là cùng.

Tha thuế lương bổng cho quân công tư chức nhà nước mỗi năm sẽ thiệt hàng tỷ bạc; nhưng giúp cho gian thương thêm phương tiện làm giàu bằng xương máu quân công tư chức đảng nào có «lợi» hơn cho... ông nghị ?

Đề tưởng nhớ đến người đã chết

Càng sống nhiều, chúng ta càng và chạm với những cái chết tức tưởi của bạn bè rồi ngẫm lại thân mình, mai này, khi nhắm mắt tắt hơi, liệu có tránh khỏi cảnh nào lòng, như khi ta còn sống, đã từng bắt gặp cảnh bi thương của bằng hữu ta.

Còn nhớ vào thời kỳ xa xưa, tại Vọng Các, tôi đã đụng đầu với Hòa, trong lúc anh đang tiếp xúc với kiều bào VN tại Thái Lan. Hòa rất cởi mở, xuề xòa và có máu «Kỳ Bèo» hơi nặng. Anh đoạt chức vô địch Đông Nam Á Châu và từng làm cho nhiều giai nhân ngoại quốc sục động tê lê mê, với lối đánh đầy là lướt và quyến rũ. Nhưng khi về tới xứ An Nam, anh đã được gì ? Người ta đã cho anh làm huấn luyện viên sơ cấp, ngang với chức của thầy thơ ký đánh máy. Mỗi tháng 1 vợ 11 con, được lãnh trên dưới 20 xin.

Tại cái xứ An Nam, đối với nhân tài như cục đất thố. Tài ba, kẻ cha mày đẹp mặt cho

quốc gia, chứ có ăn cái giá; gì đến tao, mà phải lo cho mày cái con cừu... ông đây nè ?

Ngẫm đến nước ngoài, đá banh đoạt chức vô địch, khi hồi hương, cả nước đón tiếp. Khi lâm bại, cả nước treo cờ rủ, và người cầm đầu phái đoàn thể thao đã tự vẫn chết để đền tội., với quốc dân và để khỏi phụ lòng dân chúng kỳ vọng nơi mình.

Còn cái nước khốn khổ An Nam Ta, thẳng, hay bại cũng kệ cha thiên hạ sự. Lá quốc kỳ ba gạch, vì ai mà được phát phối tung bay, cũng chẳng ăn cái con khi khô gì đến tụi ông ?!! Thăng nào chết, cứ việc chết cha mày đi, cho vui cửa, vui nhà. Nếu cần, tụi này đáng cho cái cáo phó chia buồn đại khái, là phúc mà tở rồi vậy đó.

Con Ông xin thắp một nén nhang cho Mai Văn Hòa. Ở bên kia thế giới Hòa cũng đừng lấy làm buồn vì cái «cõi đời này cũng chẳng có quái gì đáng tiếc, ngoài vợ con, bằng hữu của ta.

DỄ ĐỌC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

ANH KÝ GIẢ MÈO LỘNG NGÔN CẦN PHẢI ĐƯỢC DẠY ĐỒ KÝ

□ Bọn C.O. sẽ kéo lên Tướng Minh... bắt ép « Người » phải lên tiếng...

Cùng trong một ngày có hai ông Tướng nói hai điều nghịch nhau. Ông Tướng Minh tư lệnh quân đoàn III cho rằng CS đang mở cao điểm hè, còn ông Tướng Thịnh xếp một sư đoàn lại cho rằng CS chẳng có mở cao điểm nào được hết. Như vậy chẳng hiểu Tướng nào nói đúng. Những người ba phải cho rằng cả hai ông đều nói đúng. Ông Minh nói đúng vì ông nhìn rộng toàn vùng quân đoàn III, còn ông Thịnh nói đúng vì ông nhìn rộng chung quanh khu vực sư đoàn của ông đóng.

Rồi nhân vụ này, một anh ký giả Mèo của hãng AP đã chớ mồm đầy bơ sữa vào bốc thổi là Tướng Minh đánh giặc «num bờ then»...

Chờ mãi không thấy ông

Tướng Minh lên tiếng, bọn thợ viết nham nhờ C.O vi... thể thống quốc gia Annamta, phải có tí thái độ còm trước cái sự lộng ngôn của anh ký giả Mèo. Bọn C.O không biết anh ký giả Mèo căn cứ vào đâu mà dám mở mồm chê Tướng Minh là đánh giặc dở ẹt ?

Chắc rằng anh ký giả Mèo này thấy Tướng Minh ít vi

vết tuyên bố vung vãi, nên chơi trò khích tướng để «cậy răng» Tướng Minh. Vừa thôi chứ anh ký giả Mèo. Đành rằng làm báo phải dò nhiều trò để khai thác tin tức ẩn khứa. Nhưng đem cả danh dự của một quốc gia ra, để trục lợi, thì chắc chỉ có những anh ký giả Mèo mới đủ liêm sỉ để làm.

« TIỀN »... VẬN ĐỘNG

Bây giờ những anh muốn nhảy bàn độc đang ở vào thời kỳ «tiền»... vận động. Hóa cho nên các anh này đang thi nhau tung tiền với hy vọng bắt được một số phiếu cơm. Bọn C.O được biết có nhiều anh dân biểu quanh năm công du buôn lậu, hoặc trốn hợp ở nhà hú hí với con mẹ đi, cũng bắt đầu... đi làm những công tác xã hội thật là vi vút.

Trong số này có ông dân biểu đã làm... công tác xã hội bằng hình thức mua một số vở học trò đem phát cho những con nhà nghèo, ra cái điều chịu khó săn sóc đến sự học hành của đồng bào ta lắm.

Cái trò mị dân trên, theo bọn C.O thì cũng hết ẩn khứa rồi. Người dân đã thừa biết rằng chỉ khi nào sắp có bầu cử, các anh chính khứa mới ra cái điều săn sóc trông nom dân chúng. Có thể nói là coi dân như bố. Nhưng khi các anh đắc cử rồi, thì các anh coi dân chẳng ra cái thớ gì. Vừa thôi chứ, diễn mãi một trò bịp mà không thất chue sao ?

Trái lại những người có dư khả năng và thiện chí như Trung Tá T.V. Ân nổi tiếng trong sạch thì mặt mày hốc hác chạy đôn chạy đáo trong vùng Gò Vấp Nhà Bè để ri tai binh sĩ và đồng bào đói rách tiếp sức, cho Ân trong kỳ tuyên chọn «tài tử» Dân biểu Hạ Viện nhiệm kỳ tới.

COI CHỪNG GIẤY NĂM BÒ GIẢ

Tổng Nha Ngân Khố mới đây vừa phát giác một tờ «năm bò» giả màu nâu, in hình bảo tàng viện, số với tờ 5 bò thứ thiệt, thì tờ giả có rất nhiều khuyết điểm, như không có sợi giấy kim khí lồng trong tờ giấy bạc, không có hàng chữ «Tổng kiểm tra» và «giám đốc sở phát hành»...

Tuy nhiên nếu những tờ giấy 5 bò này được đem chỉ vào ban đêm hoặc để xen kẽ cùng những tờ giấy bạc thật, thì cũng rất dễ khiến cho mọi người bé cái lầm. Con Ông xin long trọng báo động để đồng bào cả nước lưu ý.

HUYNH ĐỆ THUẬN HÒA

Một tờ báo Mỹ, tờ Time vừa loan tin rằng ông Phó lại lên tiếng cổ võ cho cái gọi là huynh đệ thuận hòa giữa Nam và Bắc VN trong cái thể vẫn tạm qua phân. Ông Phó còn khẳng định là ông không còn chủ trương Bắc tiến để phá hủy một chánh thể không cùng một quan điểm với Nam VN. BV là CS nhưng trước hết họ là người Việt. Con Ông chỉ ghi lại mà «nô com mân» !

MÌ HAI CUA XANH
 Đủ các sinh tố • Vừa rẻ vừa ngon • Vệ sinh bảo đảm máy móc tối tân • Để lâu không hư

V.N. Liên Hiệp Thực Phẩm Cty Sản Xuất

Tổng đại lý: hãng KHÁNH PHONG
 17, NGUYỄN VĂN THẠCH CHOLON — ĐT: 37.624

Mỗi ngày 2 chuyến bay
SAIGON-ĐÀ NẴNG
 1 chuyến bay
SAIGON - HUẾ

BẰNG PHẢN LỰC CƠ BOEING 727
 Hàng Không Việt Nam

NÓI LÁO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn dưa lất phát hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

● THIÊN KHÔI

Kẻ phản bội

mới, tướng xách cặp, tướng lên lon trong phòng lạnh, nôm na tướng ướp lạnh.

Ông Phó không phải là một loài chim

Ông Phó Tổng Thống có vẻ nổi giận khi nhắc lại những dư luận đã gán cho ông những danh từ điều hâu hay bồ câu. Ông Phó đã nói, tôi là người chứ không phải là cầm thú đâu mà gán cho tôi tên của loài chim này hay loại chim khác. Cách đây ít lâu, ông Phó cũng đã lên tiếng minh xác rằng ông chẳng phải là điều hâu mà cũng chẳng phải là bồ câu bọn viết văn nham nhở bên gọi ông là gà vì ông khoái chơi gà trời.

Từ hơn nửa năm nay, nhiều người cho rằng ông Phó bây giờ chín rồi, chính trị đã làm ông già dặn con người hơn trước, ông có thể "phléch" trước mọi dư luận chỉ trích con người chính trị của ông. Người ta đang hy vọng ông Phó sẽ bắt chước như ông Nixon, nói lời cảm ơn báo chí đã chỉ trích ông để ông sửa sai nếu những lời chỉ trích đó đúng là xây dựng. Nhưng qua lời nóng nảy trên thì người ta lại thấy ông Phó chưa được chín lắm, mới ương chín thôi.

Thực ra đời khi tặng cho ông danh hiệu bồ câu hay điều hâu là vì đường lối, chủ trương của ông. Ngày xưa ông nhất định đánh bọn CS tới chết, chứ không nói chuyện với thằng CS thì thiên hạ tặng ông danh hiệu Điều Hâu, vì con Điều Hâu tượng trưng cho sự chiến đấu hung dữ, chiến đấu tới chết không lùi, và chưa từng thua một loài nào, trừ con chim mèo béo. Nhưng sau ngày ông Phó tuyên bố nhận MTGP là một thực tế, ông lại đi giám sát cuộc hòa đàm Ba Lê, ông tuyên bố sẵn sàng đứng qua một bên nếu ông là một cản trở trên con đường đi tới hòa bình, và gần đây ông lại đồng ý với ông Big Minh cho rằng Hà Nội Sài Gòn có thể "sống chung". Thiên hạ mới đổi danh hiệu Điều Hâu của ông sang danh hiệu Bồ Câu, vì con bồ câu tượng trưng cho sự hòa bình.

Như vậy có thể nhắc lại một lần nữa, danh hiệu Điều Hâu hay Bồ Câu chỉ là những danh hiệu phản ánh trung thực và rõ ràng từng giai đoạn đường lối chính trị của ông Phó mà thôi, chứ có ai dám bảo ông Phó là một loài chim, dù cho là một loài chim hiếm đâu.

Tướng xách cặp

Ông Phó không biết nghĩ ngợi những gì, nghĩ tới ai khi nói ra một câu thật bất ngờ là: "Tôi lên tướng không phải thuộc hạng người lên tướng nhờ xách cặp cho một tướng khác hay hạng tướng lên lon trong phòng lạnh." Như vậy qua lời ông Phó, người ta có thể biết rằng trong những ông tướng hiện nay, đã có những ông tướng được lên tướng nhờ ở sự xách cặp cho một tướng khác, chứ không phải nhờ ở những chiến công tạo được ngoài mặt trận. Chẳng hạn một ông Đại Tá một ông Chuẩn Tướng nhờ xách cặp cho một ông Thiếu Tướng, một ông Trung Tướng mà được thăng chức Chuẩn Tướng hay Thiếu Tướng. Trường hợp trên cũng có thể là trường hợp của những Tướng lên lon trong phòng lạnh. Thế là ngoài những thứ tướng tử sắc, tướng tam cúc, tướng lèo, nay lại được ông Phó thêm cho một thứ tướng

Tại đại hội giáo giới tư thực, bà Ngô bá Thành đã "cướp điển dân" để đả kích hai chính phủ Việt Mỹ đã chủ trương kéo dài chiến tranh làm đau khổ thêm cho nhân dân. Bài diễn văn của bà Thành dài tràng giang, đại hải, ông Phó ngồi nghe hút hết thuốc năm điếu thuốc Salem. Ông vừa hút vừa lim dim mắt mộng mơ, đôi khi trên đôi môi nở nụ cười đen kịt... đen vì hàm ria. Khi bà Thành nói xong, ông Phó mới đứng dậy, lễ ra ông đọc một bài diễn văn viết sẵn, nhưng ông chơi trội hơn bà Thành, ông quăng bài diễn văn vào xọt rác ửng khẩu đáp lễ bà Thành một tràng dài. Ông Phó cho biết là ông phải lên tiếng vì không muốn thiên hạ hiểu lầm ông đã đồng ý với kẻ phản bội quyền lợi của nhân dân và chiến sĩ.

Ông Phó đã dạy cho bà Thành biết là chính CS đã chủ trương cuộc chiến tranh xâm lăng này và VN phải tự vệ, vậy phe kéo dài cuộc chiến không phải là phe Việt Mỹ, mà là phe CS, bà Thành đứng có lập luận cuộc chiến, thiếu võ tu,

Nói là phải lên tiếng để tránh khỏi dư luận nghi ngờ đồng ý với kẻ phản bội quyền lợi tổ quốc và nhân dân, tức là kẻ phản quốc, ông Phó lúc này đã quá mềm dẻo, nếu phải là năm 65, 66 thì ông Phó sẽ áp dụng những biện pháp mạnh mẽ mới bà Thành ra cửa, có khi đi qua cầu Hiền Lương luôn như ông thân sinh bà là đốc tờ thú y Phạm Văn Huyền.

Nhưng cũng qua câu trả lời của ông Phó, người ta vẫn thấy ông vẫn giữ đường lối tổ Cộng như trước, nghĩa là CS vẫn là kẻ chủ trương cuộc chiến xâm lăng để xich hóa miền Nam. Và để giữ được miền Nam, ta phải đánh thắng CS trên mọi mặt quân sự, kinh tế, chính trị và xã hội. Như vậy lập trường của ông Phó lại cứng trở lại rồi, và hay nhất là cứng lại trước kẻ phản bội là phún Ngô bá Thành.

Xướng đường

Cũng trong buổi đại hội giáo giới tư thực, ông Phó đã cho hay là ông từng nói với Trung Tướng Thiệu (chữ của ông Phó) là chúng ta vào đây (định độc lập) là để làm thỏa mãn mọi nguyện vọng của nhân dân chứ không phải để thỏa mãn cá nhân, gia đình hay bè phái, vậy để biết nguyện vọng của nhân dân ta phải xướng đường. Xướng đường ý ông Phó nói là cả hai ông phải luôn đi sát với dân sống gần dân để biết sự tình. Ông Phó chỉ nói có thể rồi thôi chứ không nói tiếp là Trung Tướng Thiệu trả lời sao. Nếu ông Phó nói xướng đường trong ý đó thì trung tướng Thiệu đã xướng đường hơi nhiều từ mấy tháng nay rồi, ông đi kinh lý lu bù qua các tỉnh, có nơi ông đi chợ mua cua, có nơi ông mua soài, và mới rồi ông đi mua vé số kiến thiết ở Kiên Phong, có lẽ ông hy vọng trúng cả cặp 28 triệu để có tiền ra tranh cử. Xướng đường kiểu đó thì đúng chứ xướng đường theo lối thường phê bình hay sinh viên, học sinh thì kẹt lắm, vì cảnh sát đã chiến làm sao dám sài lựu đạn cay với ông.

nhỏ
lông
báo

● CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Ông tòa Bình Tuy đâu có khùng?

Tuần qua có vài tờ báo loan tin: Quan tòa Bình Tuy điên cái đầu, trong khi đang xử án, quan biện lý bên đi một đường đứng phắt dậy rồi hô "Gác-đờ-bu... nghiêm chào... toàn thể quốc dân đồng hô. Hãy chào Tui đây nè!"

Vấn nguồn tin trên giải thích là, quan tòa «Phu La Tết» ấy vốn ở Quảng Nam, Đà Nẵng trước kia bị nhiều biến cố về đời tư, nên nay thành lâm cảm và xem chừng có nhiều dấu hiệu, sắp sửa nằm nhà thương điên Biên Hòa. Nhưng, chỉ 48 giờ sau, nhà nước VTX lại cải chính và phát rằng thì là «Quan Tòa đâu có khùng. Tin thất thiệt».

Câu trời sự cải chính này là ngay tình và chính xác. Bởi ông Tòa mà điên thì «pê mê» cả đám. Kể viết bài này, chợt nhớ đến tâm sự của một nhà dự thăm tên B. trước làm ở tòa Saigon, ông đã thú thật rằng: «Có 1 thời kỳ, ông ta bị bệnh thừa mầu dư trong lỗ mũi... khi nó hành ông, thì ông nổi điên tống giam tùm lum. Sau ngày cắt cục thịt dư trong lỗ mũi ông rồi, ông mới cảm thấy thơ thời hân hoan và bớt đi sự giam người vì bệnh đầy đọa».

Lại thêm 1 ông Tòa nữa, vốn là con rề 1 nhà văn quá cố nổi tiếng... cũng đã rí tai với nhà báo rằng: « Trong làng thăm phán thiếu gì ông mắc bệnh Hít-Tô-Phe, thế mà chính mấy ông ấy lại là vua tống giam các bị cáo về tội Hít. vì mặc cảm sợ nhẹ tay, sẽ bị thiên hạ nghi ngờ, mình ứng hộ dân cùng làng ăn Hít».

Còn 1 quan tòa nữa, sần máu hào hoa ngồi ghế chánh án xứ Quảng, ông có tật khi về Saigon là phải đi ăn thua «kỳ bèo» và đi thăm bà V.2 Nhưng, lại kẹt vì V.1 rất khó tính nên ông luôn luôn bắt kẻ viết bài này, tới ông để nói dối, phịa ra lý do ngõ hầu chuồn khỏi tay Bà Xả. Có lần, ông cao hứng bốc đồng cười ha hả rồi nói rằng:

— Đ.M, mình thì cứ bắt thiên hạ gơ tay thế lu bù, rằng xin nói thật, mà chính mình là tờ sự nói dối.

Tuy là câu nói đùa, nhưng nghĩ cũng thấm thía lắm thay. Vậy nên là quan tòa, hay là cái thống chế gì nữa, thì cũng chỉ là con người có xương, có thịt, có cảm giác, nếu có điên cái đầu thì cũng đâu có mắc cỡ gì đâu? Không chừng chỉ có ông Tòa nào còn lương tri, thì mới bị điên đầu vì thấy những áp lực nhỏ nhằng chi phối quyền tư pháp, có điên đầu mới thật là con người có trái tim...

Sức mấy mà khỏi điên khi Pháp lý xứ này cũng đã điên từ khuya rồi!

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP TOÀN QUỐC !!!

băng nhạc SHOTGUNS 14

- 20 bài ca hay nhất hiện đại với 20 ca nhạc sĩ trứ danh!
- Đặc biệt nhạc phẩm «Điệu ru nước mắt», đã gây chấn động thủ đô «Kỷ vật cho em» của Phạm Duy do Thái Thanh ca đều do SHOTGUNS phát hành với kỹ thuật thu âm độc đáo.
- XIN HỎI TẠI: Radio Minh Châu (đường Lê Lợi) — Thương xá Tam Đa (Crystal Palace) Akai (dưới nhà) — Ngọc Hân 85 (đầu cầu thang lầu 1) — Hưng Lan 211 (lầu 1) — Nam Thanh 29 Võ di Ngụy (Chợ cũ) và Nguồn Sống 142 Bùi Viện Saigon — Tình xin hỏi các Đại Lý!

Tất cả khách Thủ Đô thanh lịch, hào hoa phong nhã đều nên đến...

CHƯƠNG TRÌNH SHOTGUNS

TẠI PHÒNG TRÀ

QUEEN BEE

Đề thưởng thức giọng ca tuyệt vời lời cuốn của THÁI THANH THANH THÚY tiếng hát liêu trai vừa tái xuất giang hồ ELVIS PHƯƠNG (độc quyền) — Gia đình PHẠM DUY (JULIE QUANG), NGỌC TUYẾT, PHƯƠNG HỒNG HẠNH, MỸ THẾ... NHẠC CÁCH ĐÔNG CAT'S TRIO - CAROL - MAI LÊ HUYỀN Ban AVT và TRẦN VĂN TRẠCH — SHOW QUỐC TẾ Chương trình ca nhạc vô địch thủ đô!

CHÈM RUỒI

Đàn đầu mà gãy tai trâu
Đạn đầu bắn xé gươm đầu chém ruồi

VĂN-QUÂN hạ thủ

Đề nghị một cuộc tự thiêu tập thể

Một người ở Quảng Trị, một người ở Thừa Thiên, hai tu sĩ: ni cô Tịnh Nhuận và đại đức Chân Thề, trong một buổi sáng tinh sương mừng ngày Phật đản, đã tự nguyện lấy thân mình làm đuốc đốt lên với ước muốn thức tỉnh lương tâm những kẻ đang mê mờ trong cuộc chiến bi thảm nhất thế kỷ này.

Mặc dù đời chỉ là biển khổ như lời Phật dạy, nhưng con người không ai không sợ chết. Thế mà có người dám lấy cái chết để hiến dâng cho lý tưởng, để mong đời lấy sự an bình cho dân tộc thì quả đó là hành động hy sinh cao cả và rất can đảm. Có nhiều người cũng hung hãn tự nhận tranh đấu cho hòa bình nhưng hầu hết chỉ tranh đấu bằng lỗ miệng, bằng cách ngồi sa lông tuyên bố vung vít hoặc dùng hòa bình làm mục tiêu buôn bán, cầu lợi. Chưa hề có vị chánh khừa, lãnh tụ nào dám đứng lên mình rồi châm lửa đốt thử xem sao. Vì đốt như vậy nóng lắm, chịu không nổi, rồi chết đi thì lấy ai mà chiêm ghé, mà hưởng thụ cho. Ngay cả những vị lãnh tụ lớn của Phật giáo cũng không thêm tự thiêu, vì tự thiêu thì bỏ cuộc đời đáng yêu này cho ai, bỏ đám đệ tử chuyên nâng áo, đội quần kia cho ai? Nhờ chúng bợ vợ, dúi rách thì sao?

Thế nên, mọi sự hy sinh tính mệnh cho đại cuộc đều dành cho bọn quần chúng dốt nát, dành cho đám tu sĩ trẻ tuổi chưa hề thấy cái đẹp của cuộc đời. Chúng mày cứ hy sinh đi, thành công thì bọn ông hưởng, các vị lãnh tụ luôn luôn nghĩ thế. Ngày xưa, hòa thượng Quảng Đức, một bậc chân tu không màng danh lợi, cũng biết bao tầng ni, phật tử đã vì Đạo pháp mà hy sinh, để sau đó các vị Tâm Châu, Trí Quang nhảy tót lên đài danh vọng rồi đưa Đạo pháp tới bờ... vực thẳm!

Nay, vì lý tưởng hòa bình, lại thêm hai tu sĩ trẻ tự thiêu. Giờ đây, hai vị đã từ bỏ cái thế giới chất thể đầy phiền phức rày để đi vào cõi hư vô, nhưng nguyện ước của họ, ngọn lửa rực rỡ mà họ vừa đốt lên vẫn còn ở lại mãi mãi với những người đang còn sống. Và những người này, dù chủ hòa hay chủ chiến, dù là dân tộc Việt hay dân tộc Mỹ, dù là những người yêu nước hay bọn phản quốc, cũng không thể không suy nghĩ trước tấm gương hy sinh cao cả trên.

Tuy nhiên, cho tới nay, chưa có hành động nào xứng đáng đối với những người đã hy sinh. Và thái độ đáng chê trách nhất lại chính là thái độ của mấy ông lãnh đạo Phật giáo.

Ngay sau vụ tự thiêu, một ông thầy lãnh đạo Phật giáo miền Trung đã vội vàng phủ nhận sự hy sinh của hai tu sĩ và bảo rằng đó không phải do Phật giáo chủ trương! Ông ta làm như nếu không vội vàng phủ nhận như thế thì sẽ nguy hiểm và Phật giáo sẽ bị «bỏ tù» hành động tự thiêu! Rồi ông còn đọc thông bạch tại nhà ngày đêm trên các đài truyền thanh, truyền hình Huế. Ông tận lực với chính quyền địa phương quá cỡ và tất nhiên là chính quyền rất đẹp lòng.

Xác của hai tu sĩ chết cho hòa bình lập tức được đem đi chôn, vội vàng, lén lút như xác chết của những tên ăn trộm ăn cướp! Nhưng đồng bào ở Huế, nhất là những người trẻ, không thể chấp nhận hành động lén lút đó. Họ đem nhục thân đại đức Chân Thề trở về để tỏ chức chôn cất một cách long trọng, xứng đáng với ý nghĩa của sự hy sinh. Trong khi đó, một em dân biểu, người từng làm rang danh cho các thầy bằng tài «cao siêu» và được báo chí tặng cho biệt danh «ông Kiều lá đỏ», vừa từ Huế trở về, la toáng lên rằng «một nhóm người bị những tổ chức chính trị giật dây đã muốn bỏ vụ tự thiêu để mưu cầu những quyền lợi riêng tư cho họ»...

Em dân biểu trên còn rêu rao thêm là «Phật giáo đã ngăn chặn kịp thời những vụ xách động

tại Cố đô sau khi sa đi Chân Thề tự thiêu và hiện nay không có một đoàn thể Phật tử nào tham dự những vụ nói trên!»! Quả thật, em Kiều lá đỏ đã nuốn nhảy vào «ăn cỏ» bằng những lời đao to búa lớn trên. Em còn tố ra mạt lý cả những người đã chết nữa.

Từ lâu, đảng phái tuy có làm mất nhiều cảm tình với quần chúng, nhưng trong vụ này, lời phát ngôn của em Kiều lá đỏ không khỏi có phần hàm hồ, vu khống. Đồng bào và sinh viên học sinh Huế vì quá xúc động trước cái chết của đại đức Chân Thề, tự động đứng ra tổ chức tang lễ, đồng thời nhắc lại nguyện vọng của người đã chết, chưa hẳn đã do các đảng phái giật dây. Mà dù cho đảng phái có giật dây trong trường hợp này đi nữa, cũng không phải là hành động đáng trách vì họ đã làm đúng. Không thể cái gì đảng phái nhúng tay vào cũng đều là xấu cả. Em Kiều lá đỏ đứng dậy được các thầy «yêu» mà ngôn bừa bãi như thế. Tư cách lem nhem của em không xứng đáng nói chuyện về đảng phái ở đây.

Trở lại vụ tự thiêu, thật ra, chỉ đáng trách ở thái độ của mấy ông lãnh đạo Phật giáo. Quý vị tự nhận đứng ra tranh đấu cho hòa bình, tại sao khi có hai tu sĩ của Giáo hội tự nguyện hiến thân cho lý tưởng, quý vị lại vội vàng phủ nhận, lại không thêm đếm xỉa tới họ? Không kể là những chiến sĩ hòa bình mà chỉ trong tình đồng đạo thôi, quý vị cũng đã có lỗi. Lẽ ra, sau vụ tự thiêu của hai tu sĩ, dù quý vị không chủ trương thì sự việc đã rồi, quý vị cũng không nên lạnh lùng phủ nhận hay xác nhận mà chỉ cần bày tỏ lòng thương tiếc, thân phục và đứng ra tổ chức tang lễ cho những người đồng đạo một cách long trọng, đứng đắn. Như vậy có phải là đẹp biết bao không? Quý vị vừa tố ra là những người có tình, có nghĩa, có trách nhiệm, lại vừa được đồng bào hoan hô, kính trọng, chẳng anh chính khừa nào xen vô cướp công được. Đảng này, quý vị lại không thể, lại tố ra khinh thường những chiến sĩ hiến thân cho hòa bình, lại đi ngược với ý nguyện của đồng bào và tuổi trẻ, tệ hại nhất là đã cho một em lem nhem, vô tư cách nhảy ra tuyên bố hàm hồ, vô trách nhiệm, đổ tội này, tội kia cho đảng phái.

Vẫn biết đảng phái hiện còn yếu, còn nhiều chính khừa lem nhem nhưng đảng phái, tự nó, không xấu, không thể không làm được những việc có chính nghĩa. Quý vị không nghĩ rằng, một ngày kia, khi đảng phái mạnh, các thầy, các cha chỉ có nước quay về tụng kinh, cầu Chúa mà thôi hay sao? Lúc đó, quý vị không thể nhảy chồm chồm vào đời sống chính trị như hiện tại được đâu!

Phật giáo đã có một thời vàng son trong các triều đại Lý - Trần, vừa giúp được quốc gia hưng thịnh lại vừa hoàng dương được chính pháp. Được thế là nhờ các vị lãnh tụ Phật giáo thời đó đều là những cao tăng có tài năng, nhất là có đức hạnh. Ngày nay, những vị như trên quả thực là rất hiếm, nếu không muốn nói là không có.

Hiện, sau hai vụ tự thiêu, đồng bào Phật tử tại Huế, nhất là anh em sinh viên học sinh, đã tố ra bất mãn nặng nề đối với những người tự nhận là lãnh đạo tinh thần của họ. Họ mất dần niềm tin đối với các thầy. Họ không chấp nhận thái độ thiếu can đảm và tinh thần vô trách nhiệm của các thầy.

Không hiểu quý vị lãnh đạo Phật giáo bây giờ có nhận thấy được tình trạng trên không? Hay quý vị vẫn còn tự kiêu, vẫn còn ở trong tháp ngà, vẫn còn tranh đấu bằng cách ngồi trong phòng lạnh mà tuyên bố, mà dùng những loại dân biểu, chính khừa chuyên nâng áo, đội quần? Và khi mà những em lem nhem như em Kiều lá đỏ còn đại diện cho quý vị đi tuyên bố làm nhảm thì chắc quý vị cũng chẳng đẹp mặt gì. Cứ cái đà này, một ngày đẹp trời nào đó, đồng

bào Phật tử sẽ phải bỏ rơi quý vị, sẽ chỉ để quý vị suốt ngày tụng kinh, gõ mõ mà đói dài ra, chẳng ai chết, chẳng ai hy sinh cho quý vị nữa đâu.

Từ xưa tới nay, họ đã hy sinh, đã đổ máu quá nhiều rồi trong những cuộc tranh đấu do các thầy đề xướng, nhưng các thầy vẫn chẳng làm nên cơm cháo gì, vẫn tranh đấu nửa vời, đem con bỏ chợ. Cuộc cách mạng 63 bị thui chột, trong trứng nước cũng chính vì sự ngây thơ và nhất là thái độ kiêu căng, hẹp hĩnh của các thầy. Biết bác người đã gục ngã, đã lấy thân mình lót đường cho cách mạng tiến lên, nhưng rồi họ đã bị phản bội trắng trợn. Một chế độ thối nát này bị tiêu diệt để một chế độ khác thối nát hơn thay thế. Rồi Phật giáo đang nguyên lành bỗng chia rẽ, bỗng mọc ra vô số những anh giáo gian, phản đạo. Kết quả, đang từ một Giáo hội thống nhất để ra hàng đám bảy cái «thống nhất» khác, chửi bới, đánh giết nhau lộn cả lên.

Nguyên nhân cũng chỉ vì các thầy không bỏ được căn bệnh tham, sân, si và nhất là không bỏ được thái độ tự kiêu, tự mãn. Các thầy đang sống xa rời quần chúng Phật tử. Nay các thầy còn lợi dụng được tình trạng yếu kém của đảng phái mà tìm một chỗ đứng cho mình, mà học đòi lãnh đạo cuộc tranh đấu cho hòa bình. Tuy nhiên, nếu quý vị không giác ngộ, cứ tiếp tục mê muội, sẽ không ai cần đến quý vị lãnh đạo nữa. Chính các Phật tử cũng tự biết tranh đấu, biết lãnh đạo. Và do nhu cầu đấu tranh, họ sẽ kết hợp thành một đảng lớn, một lực lượng lớn mới tranh đấu cho sự sống còn của quốc gia, dân tộc họ.

Trước tình thế này, mong rằng các vị lãnh đạo Phật giáo, dù Ấn Quang hay Quốc tự, dù Trí Quang hay Tâm Châu... hãy tỉnh ngộ và ý thức được vai trò của mình. Vụ tự thiêu của hai tu sĩ Chân Thề và Tịnh Nhuận vừa rồi không những để củng cố đường cho hòa bình mà còn để cho quý vị phải suy nghĩ.

Nếu quý vị có can đảm, có thiện chí yêu hòa bình thực sự, nếu quý vị thực tâm vì dân tộc và đạo pháp thì hãy noi gương hai vị tu sĩ đó mà «tinh nguyện tự thiêu» đi, xác thân này chỉ là cát bụi, cuộc đời này chỉ là phù du, có gì đâu mà tiếc rẻ! Cho nên, quý vị hãy cùng nhau tới trước bàn thờ Phật làm lễ sám hối rồi cùng đốt sáng lên mình châm lửa đốt.

Cuộc tự thiêu tập thể của quý vị vừa có thể thức tỉnh được những kẻ hiểu chiến, đem lại hòa bình cho dân tộc, lại vừa hân gắn được sự nút rạn trầm trọng từ bao lâu nay của Phật giáo. Đồng thời, cũng chỉ có hành động tự thiêu tập thể đó, quý vị mới chuộc lại được tất cả những lỗi lầm từ trước tới nay đối với Phật tử. Nếu quý vị làm được như vậy thì từ nay sẽ không có những Tâm Châu hay Trí Quang nữa, không có Thiện Minh, Đức Nghiệp, không có giáo ngay, giáo gian nữa. Mà chỉ có một giáo hội Phật giáo duy nhất với những Vị lãnh đạo hoàn toàn mới, đầy đủ tài năng, đức độ.

Còn như quý vị vẫn ham sống, vẫn tiếp tục chia rẽ, chửi bới, thù hận nhau thì mãi mãi Phật giáo không thể khá được và hòa bình cho dân tộc mà quý vị tranh đấu cũng chưa hẳn đã tới. Nếu lại bảo quý vị cũng đáng nghĩ ngợi lắm vì nếu có tài thực sự thì quý vị đã không làm cho Phật giáo phải phân hóa điều linh như bây giờ.

Thôi thì quý vị nên tự thiêu đi. Chỉ một ngọn lửa thôi, quý vị sẽ thoát ngay được vòng tục lụy, thoát khỏi được cõi ta bà khổ hải này. Rồi các Phật tử còn lại sẽ cầu siêu cho quý vị, để cao tinh thần hy sinh cao cả vì hòa bình và đạo pháp của quý vị. Họ sẽ không bỏ rơi quý vị như quý vị đã bỏ rơi hai tu sĩ tự thiêu đâu.

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRỤY-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamidés)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHẬN HIỆU TRÁI TIM

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠI

(TIẾP THEO)

Phó Vương không được xem xi la ma?

HỎI: Vụ Phó Vương không được vô rạp Hào Huệ xem xi la ma cũng với các đồng chí Cu Đê Đê đặc khu Chợ lớn, đó quý vị biết nguyên nhân tại ai?

CHỤP MŨ: Tại vùng Chợ lớn an ninh không mấy bảo đảm. Phó Vương lảng tránh tới đó, ngộ nhỡ bọn Vizi cho nổ lạt tích thì phiền phức lắm!

MA NỚP: Ấy chết nói thế chẳng hóa ra đảng Dùi Cui ở Chợ lớn hết xi quách sao? Đâu đuôi là tại các "đồng chí" Cu Đê Đê hết, rạp xi la ma của người ta có cho mượn cũng chỉ để chiếu xi la ma thôi, ai bảo bày đặt hợp hành hợp tội, làm người ta hết cả hồn. Mấy bố hợp xong cấp đít ra về, để người ta ở đây chịu "bố" cả năm hả? Ai ngu gì mở cửa?

JEANNOT: Thì cứ nói toạc ngay ra là tại Phó Vương lo đi kiếm phiếu sớm quá, bố ai chịu được?

NỮ KÊ: Cũng không phải vậy. Nghe đâu có một cú tô lô phôn bí mật gọi đến, báo chủ rạp thì hành chính sách bề môn tòa càng. Kê gọi tô lô phôn đó đúng là một tên phá hoại, gây chia rẽ, biết đâu nó chẳng phải là một tên Vi xi?

BAN GIÁM KHẢO: Tất cả đều trật xa lác. Nguyên nhân là tại Chánh Vương quá thương Phó Vương. Chẳng gần đây có nhiều người phụ nữ: Phó Vương tuyên bố vung vít nhiều chứng nào, chỉ tỏ có hại, mất sức khỏe chứng nấy. Cho nên chủ rạp Hào Huệ mới thi hành lệnh trên để bảo toàn ngọc thể của Phó Vương.

Ba cậu quý tử bè hội đồng?

HỎI: Đạo họ bà Nín Tề đòi bán bỏ "bè hội đồng", bây giờ hóa ra chính ba cậu quý tử của bà

bè hội đồng. Liệu bà có dám bán bỏ ba cậu quý tử ú a bà chẳng?

CHỤP MŨ: Thế nào bà ta cũng bán bỏ ít nhất là một đứa, để lấy điểm với thượng cấp, và lấy phiếu của cử tri.

MA NỚP: Việc gì phải bán? Thời buổi này dù cho tụi chúng có bè thật đi nữa, mà bà mầu muốn thành ra không bè cũng để ợt. Đứ Trần Hưng Đạo có đủ phép thần thông biến hóa mà!

JEANNOT: Sao lại bán những cậu quý tử đã nổi được chí lớn của bà mầu nhỉ? Mẹ làm bà hội đồng, để ra con làm đến chức bè hội đồng còn muốn gì nữa?

NỮ KÊ: Bán là bán con thiên hạ kia, chứ con mình thì là chuyện khác. Cho rằng chúng nó có bè hội đồng cả chục đứa con gái đi nữa mình cũng phải "gái đi già mồm" để che chở bệnh vực cho chúng, chứ biết làm sao?

BAN GIÁM KHẢO: Ba toán Ma Nốp, Jeannot. Nữ Kê cùng đúng: mỗi toán 1 điểm rưỡi

Các cụ trong dân vẫn trốn họp!

HỎI: Cụ chủ tịch xe đồ đã nhiều lần xi nọc, dân nhà báo cũng đã nhiều lần nói cạnh nói khỏe, về cái vụ các cụ trong dân trốn họp đi du hí. Vậy mà những ngày gần đây Nhà hát vẫn cứ y trong chùa Bà Đanh, loe ngoe vài móng?

CHỤP MŨ: Vì họ lờ đời lên đầu cái mũ "ăn hại đái nát" rồi, nên ai nói gì mặc ai, họ cứ Việc "ăn hại đái nát", tới đâu thì tới!

MA NỚP: Họp không ăn cái giải gì, sức mấy họ đến? Cứ thử chi cho mỗi cú giờ tay một vài trăm xấp như mấy cụ đạo trước xem họ có bu đến đồng như kiến không?

JEANNOT: Đối lập bị chửi, gia nô cũng bị chửi, họp bị chửi, không họp cũng bị chửi, đảng nào cũng bị chửi thì tội gì không đi du hí? chỉ còn có vài tháng nữa chứ lâu la gì đâu?

NỮ KÊ: Có lẽ là tại các người đẹp Nhà Hát không còn đủ sức hấp dẫn lôi cuốn họ tới, trong khi họ lại được gần những em thơm như mít.

BAN GIÁM KHẢO: Ma Nốp rành tâm lý các cụ Nhà Hát nhất: 5 điểm.

Ông già tú lạnh về hưu?

HỎI: Nghe nói Ông Già Tú Lạnh đã đệ đơn xin về hưu, nhưng ông ta còn đợi đến sau tháng 10, VNCH bầu Tổng Tổng xong xuôi rồi ông mới về nước. Sao lại có cái vụ nần ná kỳ cục vậy nhỉ?

CHỤP MŨ: Chắc là ông ta muốn ở lại để chứng kiến tận mắt một thắng lợi vĩ đại của chương trình Việt Hóa.

MA NỚP: Sao lại không nói trắng ra rằng Ông Già Tú Lạnh muốn ở lại để ủng hộ ứng cử viên "Đầu Bạc" chiến thắng thêm một keo nữa.

JEANNOT: Ồ không được, nói thế chẳng hóa ra các bạn Cờ Huệ xia vô nội bộ Annamta sao? Đúng ra phải nói là Ông già tú lạnh ở lại để xiết chặt tình hữu nghị Cờ Hoa Annamta thêm chút nữa.

NỮ KÊ: Có lẽ là tại bên Hồi Quốc lúc này đang rắc rối, phải sau tháng 10 bà Đại Sứ Mèo bên đó mới rảnh để đón tiếp Ông Già Tú Lạnh qua chơi.

BAN GIÁM KHẢO: Chỉ có Chụp Mũ giải thích là nghe được 5 điểm!

Giá sinh hoạt lại tăng?

HỎI: Máy hôm gần đây, báo chí lại loan tin giá sinh hoạt đột nhiên tăng vọt. Tình hình kinh tế đến mức này đã đáng gọi là nguy khốn chưa nhỉ?

CHỤP MŨ: Ồ, đã có gì gọi là nguy. Ở bên các nước Ấn Độ, Hồi Quốc, Công Gô v.v... người ta chết vì đói, vì giặc già nhiều, chứ ở xứ mình nào đã chết mấy?

MA NỚP: Nhiều khi cứ để cho dân đói, lợi hơn. Vì họ mãi lo chạy gạo tối ngày, còn hơi sức đâu mà tranh với chả đấu, hòa với chả bình?

JEANNOT: Tụi này vẫn còn được cấp ngoại tệ để xuất ngoại đều đều mà, có gì nguy đâu? Chẳng nào cạn ngoại tệ kia!

NỮ KÊ: Phải rồi, các bà cũng vẫn còn đua nhau sửa mũi, khoét mắt, bơm vú, độn mông, mua ngọc, mua hạt xoàn, nên kinh tế, nước nhà vậy là phồn thịnh lắm chứ!

BAN GIÁM KHẢO: Toán nào giải đáp cũng hay cả, thời chia đều mỗi toán 1 điểm!

Quan năm Nguyễn Hộ, một chú Hòa thời nay

Các báo ra ngày vừa qua đã loan tin Đại tá Nguyễn Hộ nguyên chỉ huy trưởng Nghĩa quân và Địa phương quân ở Vũng 2 đã bị sa thải khỏi quân đội vì các tội tham nhũng, bê bối và rất gần hơn nữa: tham gia đảng Cộng sản Đông Dương từ năm 1954.

Như vậy đất nước ta quả thật là có phước lớn. Trước đây đã có ba dân biểu bị kết tội là cộng sản và được gọi là ba con chó, mới đây lại có thêm bố già Trương Gia Kỳ Sanh bị 1 ông đầu tinh tế cáo là Cộng sản năm vùng, nay lại thêm một ông quan năm làm cộng sản nữa. Thế là có đủ cả đại diện. Đại diện cho dân, rồi đại diện cho quân.

Ai đã từng ở Pleiku thì hẳn đều biết tiếng ông Nguyễn Hộ. Đó là một ông già, trông xa thì giống một bác nhà quê, nhưng lại gần thì mới nhận ra rằng đó là một cụ Lý Đình Dù rất giàu có như sau này.

Thật thế, đất đai của quan năm Nguyễn Hộ nằm rải rác từ Đông Hà cho tới Phan Rang, Phan Thiết. Nhà cửa của ông được xây cất tùm lùm tã la. Cái cho Mèo thuê, cái cho Đại Hàn mượn. Ông gần như là một chú Hòa của thời đại hôm nay.

Hóa cho nên nếu biểu rằng ông là đảng viên Cộng sản thì đúng là một thứ tư bản trong hàng ngũ cộng sản vậy.

Một bạn đồng khóa mí ông Hộ có cho tụi Con Ong biết rằng, ông ta chỉ bị giải ngũ mà thôi. Và cóc việc gì hết. Và giải ngũ thì lại càng mừng. Người bạn ấy nói thẳng vào mặt ông Hộ rằng:

— Bô lại còn tiếc những cái lon cái chậu ấy hay sao? Cái mặt toa đầu phải để đeo lon đó, Mặt của toa là ngồi ở giữa làng đánh chén. Nay giải, ngũ rồi, tiền bạc đông thế, thì thiếu cha gì cái để tạo cho con người của mình hách hơn những cái lon ông tậu một cái Mercedes kiểu mới nhất, bị giờ vào khoảng 6 triệu, mượn một anh tài xế cho mặc quần áo giống như sĩ quan Hải quân, cò đứng, mũ lưỡi trai đang hoàng, rồi ông ngồi trên xe ấy, và ăn mặc một cách bề bộn như tướng Nguyễn ngọc Loan trước đây. Đi dẹp cao xu, áo bỏ ngoài quần. Xem có khối thằng phải sợ không nào?

Đảng Ta cũng cấm dùi

Đảng Ta đang mở những cuộc cấm dùi liên miện tại hai thành phố Dalat và Đà Nẵng. Tại Dalat thì các đồng chí của Đảng Ta xúi TPB cầm bừa bãi và cứ nhè những chỗ đất tốt mà chiếm cứ tí dụ như khu vực nguyên tử lực và đồi Yersin. Nhà nước địa phương vừa rét TPB lại vừa rét cả

người của Đảng Ta thành ra đành phải xử sự theo kiểu mũi ni che tai để chờ đợi tình thế.

Còn ở Đà Nẵng thì các đồng chí của Đảng Ta đã phát động một phong trào cấm dùi vô cùng mạnh mẽ. Cờ của Đảng Ta phát phới tung bay khắp hang cùng ngõ hẻm. Cả nơi cầu tiêu công cộng. Cả những đồng rác chưa kịp đốt. Cả những khu đất trống bỏ cho chó ỉa từ bấy lâu nay.

Sau khi hết chỗ để cấm cờ chiếm đất, Đảng Ta bèn thừa thắng xông lên cấm luôn cả khoảnh đất dùng làm bàn thờ cho cố lãnh tụ Nguyễn Thái Học, đảng trưởng Quốc Dân Đảng.

Các đồng chí QĐĐ Kỳ Bộ đã đánh điện vào Saigon để cầu cứu các hệ phái bạn. Đảng trưởng là đảng trưởng chung chứ không phải riêng cho một hệ phái nào. Cho nên một khi đến thờ của đảng trưởng mà bị xâm phạm, các hệ phái tất nhiên phải có phản ứng mạnh.

Bấy lâu nay, QĐĐ bị phân hóa, chia năm sẻ bảy. Các lãnh tụ kêu gọi thống nhất đến khản cả cổ mà vướn có ai chịu ngồi chung một chiếu. Biết đâu phen này QĐĐ lại chả có cơ hội thống nhất, đoàn kết để rồi sẽ trị tội Đảng Ta về cái tội cấm dùi lếu láo.

Liệu ông Thị trưởng Nguyễn Ngọc Khôi lúc ấy có còn dám ra mặt bệnh vực cho người của Đảng Ta nữa không hay là lại bỏ chạy như cái hồi nào đã từng bỏ thành Cộng Hòa mà chạy thoát lấy thân?

Híp pi cứu quốc

Trước đây nền Híp pi Mít đã từng bị nhà nước liệt vào loại cao bồi du đảng, gặp đâu hốt đấy. Các vị bạn dân cũng đã từng tùm cò từng anh chị Híp pi một và đề đầu xuống để thủ tiêu luôn bộ tóc dài của họ.

Nhưng tới bị giờ thì Híp pi bắt đầu lên nước. Nhà nước đã thay đổi chính sách đối mí lị Híp pi. Lưỡi không xương nhiều đường lắt léo. Nói xuôi nghe cũng lọt mà nói ngược nghe cũng thấy êm tai. Nhà nước biểu rằng Híp pi vô hại, lại đi đúng mí đường lối tiến hóa theo kịp mí các trào lưu văn minh ở trên thế giới. Không những chả có bất bố bỏ bóp như trước mà còn lại để cho Híp pi họp đại hội công khai với cái nhiệm vụ cao cả là cứu quốc.

Bởi lẽ Híp pi tổ chức đại hội lấy tiền ủy lạo các chiến sĩ vượt biên, như vậy cũng là một hành động cứu quốc.

Cả ngàn Híp pi sẽ nhóm họp tại sân vận động Hoa Lư để biểu diễn đủ thứ các trò ngoạn mục và trình bày đủ các kiểu quần áo Híp pi, rồi uýnh trống thổi kèn Ấn Độ cho bà con cô bác coi chơi.

CỬU SỪNG

Tiền vô cửa sẽ hạ hơn giá silama rất nhiều. Vô coi, người ta sẽ nhìn tận mắt cái nếp sinh hoạt của Hippi cũng như lối sống của họ, cũng nên biết rằng, hầu hết các Hippi đều là con ông cháu cha. Bố là phường tai to mặt met, còn mẹ thì đi buôn vô đạn, hoặc buôn hột xoàn hay thầu cơm tù hoặc là chủ các bar lớn nhỏ ở Saigon, Vũng Tàu, Cam Ranh.

Hippi Mít khác xa hẳn mí các Hippi ngoại quốc. Hippi Ảng Lê hay Hippi Tây đều thoát thai từ cuộc sống của những thứ Clochard, sống bê tha ăn mặc lối thời lếch thếch, còn Hippi Mít thì ăn mặc rất sang, rất hợp thời trang chỉ giống nhau ở cái bộ tóc dài và sự bê bối.

Giới Hippi cho biết rằng, trong sân Hoa Lư sẽ chia ra từng khu vực một. Có những lều dành riêng cho Híp pi uýnh trống thổi kèn, những lều cho Híp pi vón là tín đồ của chủ nghĩa khóa thân; họ sẽ mặc Bikini, hay rất có thể Zérokini và dùng mó tóc dài để thay cho quần áo.

Lại có những lều cho Hippi hít các thứ nào có tí tích hay choác.

Mhân dịp cứu Quốc này, giới Hippi cũng sẽ lập một bản kiến nghị dâng lên cho người nhà nước không phải là để yêu cầu các vị to đầu hy sinh thêm vài ba ngày nhiệm kỳ nữa hoặc là hoan hô các vị dân điều đã hăng hái trong công việc làm cho Hạ viện ngày một thêm thú vị, mà là để yêu cầu trả lại tự do cho một số Hippi đang rằm ắp. Xin thưa năm ắp tức là đang ngồi tù vậy.

Cách đây không lâu, sân vận Hoa Lư đã được dùng làm nơi giỗ tổ Hùng Vương. Nay lại được dùng làm nơi tổ chức đại hội Hippi thì thiệt là rất có nghĩa lý vô cùng và ra rít như sau này. Nếu hồn của đức tổ có linh thiêng hay còn phảng phất ở trong sân vận động, thì hẳn rằng tổ sẽ không khỏi giật mình khi nhìn thấy con cháu của Tổ bị giờ lại vẫn minh một cách kỳ cục như rứa.

Và chắc chắn rằng tổ sẽ khoái tí ghê lắm.

TIỂU NGỌC

Người dân đen
cầm cán

Tối cao và tối mò (II)

Nhà dân biểu Trương Gia Kỳ Sanh viện có hiến pháp chín nút ấn định thành phần TCPV gồm từ 9 đến 15 thẩm phán, nhưng luật 7/68 lại ấn định một con số "cứng ngắt" là 15 vị, vì vậy ông xin TCPV tuyên bố điều 4 luật 7/68 vi hiến.

Phán quyết ngày 20-4-71 của Ba Tòa Ông Lớn Tối cao truyền: dành lại về sau mới xét đến cái sự vi hiến hay không vi hiến của điều 4 luật 7/68, và chỉ phán rằng quyết định số 1 ngày 6-4-71 của Hội đồng tổ chức bầu cử TCPV là bất hợp hiến vì lẽ điều 80 hiến pháp quy định TCPV gồm từ 9 đến 15 thẩm phán lựa chọn trên một danh sách 30 ứng viên, trong khi ấy quyết định số 1 lại ấn định sự tuyển chọn 6 thẩm phán TCPV cũng trên một danh sách 30 ứng viên đã làm sai lệch tỷ số hiến định với hậu quả làm giảm rất nhiều hiệu lực của sự lựa chọn của các đoàn thể Thẩm phán cử án, Thẩm phán Công tố và Luật sư.

Nhiều người sững sốt về khoản Ba Tòa Ông Nhớn tối cao đề dành không xét đến cái sự thỉnh cầu của kẻ đi kiện là: điều 4 luật 7/68 vi hiến. Sững sốt vì theo thông lệ ai kiện cái gì thì phải xét xử liền tù tì cái đó. Hình như luật lệ có quy định rằng Ba Tòa ông Nhớn từ chối không chịu xét xử điều tưng nhân thỉnh cầu thì Ba Tòa Ông Nhớn phạm tội nich chức.

Nghĩ như thế là sai toét. Tuy điều 4 luật 7/68 không được minh thị xét xử nhưng khi xét xử,

quyết định số 1, Ba Tòa Ông Nhớn tối cao đã mặc thị xét xử luôn cả điều 4 rồi đấy chứ. Nói cách khác, phải hiểu ngầm rằng điều 4 luật 7/68 đã được xét xử quyết định số 1. Cũng như phải hiểu ngầm rằng khi xét xử quyết định số 1 là TCPV đã xét xử thông tư số 1 do nhà dân biểu đem kiện và thông tư số 1 ấy đích thị là thông cáo số 1 của Hội đồng tổ chức bầu cử TCPV.

Hiểu ngầm như thế rất tiện, mọi việc rắc rối cách mấy cũng... thông cảm một cách dễ dàng.

Như vậy, nhà lập pháp đã ấn định số Thẩm phán TCPV là 15. Nhà dân biểu Kỳ Sanh chế cái sự ấn định này là "cứng ngắt". Nhưng cái sự cứng ngắt ấy rất tốt, cũng như ở cõi đời này phạm cái sự cứng ngắt bao giờ cũng rất đáng hoan nghênh, chỉ có sự mềm mại mới đáng lo ngại và chạy thang chạy thuốc.

Duy có một điều hơi rắc rối tơ tinh — hơi thôi — là nhà lập pháp, đã chia cái sự tuyển chọn 15 Bao Công tối cao ra làm 2 phùa, phùa thứ nhất 9 vị, phùa thứ nhì 6 vị, mà không nói trắng ra rằng thì là tuyển chọn như rứa thì phùa thứ nhất tuyển chọn trên một danh sách bao nhiêu ứng viên, và phùa thứ nhì tuyển chọn trên một danh sách bao nhiêu ứng viên. Nhưng phải hiểu rằng điều 4 luật 7/68 bảo tuyển chọn 15 Bao công trên danh sách 30 ứng viên, thì phùa thứ nhất tuyển chọn 9 Bao công hiểu nhiên phải thực hiện trên một danh sách 18 ứng viên. Phùa thứ hai tuyển chọn 6 Bao công còn lại trên một danh sách 12 ứng viên. Nói cách khác, giá không có sự phân chia việc tuyển chọn 15 Bao công ra làm hai phùa, thì không ai có thể chối cãi được rằng 15 Bao công tối cao phải được tuyển chọn trên một danh sách 30 ứng viên. Vậy thì, muốn chia làm mấy phùa thì chia, đó không phải là điều cốt yếu mà điều cốt yếu là: dù chia ra làm mấy phùa, số 15 Bao công phải được tuyển chọn trên một tổng số ứng viên là 30. Đem áp dụng phân số vào trường hợp này thì hệ tử số nhỏ đi bao nhiêu, mẫu số cũng nhỏ đi bấy nhiêu, để chung cuộc cộng tử số với nhau sẽ ra số 15, và cộng mẫu số với nhau phải ra đúng boong con số 30.

Tóm lại, khi ấn định số bao công tối cao là 15 vị, thì con số 15 "cứng ngắt" đó không hề trái với

hiến pháp. Chỉ hơi buồn một nỗi chẳng biết có phải vì mê tin dị đoan không mà các nhà lập pháp đã cho khai trương TCPV bằng con số 9. Số 9 được coi là số hên. Hiến pháp 9 nút. Ba Tòa Ông Nhớn tối cao mở cửa tiệm bằng con số 9, số 9 quả nhiên hên thật. Ba năm TCPV khai trương chứng tỏ điều này. Nhưng, bỏ tức bằng con số 6 thì hơi... kỳ, sáu, chín, sít nớp, hai con số phải gió ấy khiến thiên hạ liên tưởng đến hình ảnh không mấy thanh nhã.

Điều 4 luật 7/68 không hề vi hiến, cho nên phán quyết ngày 20-4-71 của TCPV không xét xử nó cũng phải. Ba Tòa Ông Nhớn tối cao chỉ xét xử quyết định số 1 và bảo rằng quyết định này ấn định sự tuyển chọn 6 Thẩm phán trên danh sách 30 ứng viên đã làm sai lệch tỷ số hiến định là chí lý lắm lắm.

Có người trách cứ Ba Tòa Ông Nhớn Tối Cao rằng tại sao quý đảng không bác khước ngay tức xuyt đơn khởi tố của nhà dân biểu Kỳ Sanh vì đã kiện một thông tư, không thuộc thẩm quyền của TCPV. Đảng này, quý đảng Bao công lại còn nêu ra vấn đề tỷ số hiến định khiến dư luận thắc mắc gât củ kiệu về cái sự hợp hiến hay bất hợp hiến, hợp pháp hay bất hợp pháp của chính Ba Tòa Ông Nhớn tối cao.

Trách cứ Ba Tòa Ông Nhớn tối cao đem tỷ số hiến định ra để mưu việc "đóng cửa rút cầu", không cho 6 vị Bao công nữa vô, lại càng nông cạn hơn nữa. Bởi lẽ, nếu tỷ số hiến định khiến 6 vị Bao công tương lai lâm thế kẹt, thì tỷ số hiến định, theo quan niệm của phán quyết ngày 20-4, cũng gián tiếp có tác dụng xác định vị trí của TCPV hiện thời đối với hiến pháp và luật pháp. Theo nguyên tắc "không ai có thể ban hành công lý cho chính mình", Ba Tòa Ông Nhớn tối cao không thể xét xử chính mình — dù xử thẳng hay xử thụt — do đó, khi nêu tỷ số hiến định trong phán quyết ngày 20-4, Ba Tòa Ông Nhớn tối cao đã làm một đường triển lãm tỷ số hiến định cho bà con coi bác coi chơi, coi rồi bỏ qua, hay coi rồi muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, đó là một hành vi đầy đảm lược rất đáng ca ngợi như sau này.

Nhà sư uyển' nhà báo

Tờ Gió Nam từ khi mới thôi lên đã tòa r^a bầu không khí "nhà chùa", và đến lúc tên của Đại Đức Huyền Diệu được gắn vô nữa thì ối thôi rõ ra là báo của Ấn Quang chùa ta!

Dân nhà báo vốn dĩ chỉ khoái uyển' lộn bằng bút, ký chân tay. Các nhà sư làm báo, vác cả khăn gói từ bi hi xá từ chùa đến tòa soạn, chắc hẳn còn hiền khô gấp mấy lần nữa chứ!

Nhưng không, nghĩ thế là bé cái nhầm rồi ác bỏ ơi! Bởi vì chùa ta lại còn có Đại Đức Nhật Thường, một nhà sư trẻ nặng về Đại Hùng, Đại Lực, nhẹ về Đại Từ Bi!

Nhà sư Nhật Thường là một trong ba nhà sư đã có thành tích dẫn đầu Phật tử tiến chiếm Quốc Tự, để qua bữa sau lại phải ôm đầu bỏ chạy về chùa ta rên la oai oái.

Có lẽ trên cõi đời phạm tục này, nhà sư Nhật Thường chỉ biết ngăn cản nhà sư nhu đạo Tâm Giác và nhà sư múa sủng Đức Nghiệp, mà thôi, kỳ dư bọn ký giả cầm bút thì làm gì có ký lỏ nào?

Bởi vậy, khi cần phải tổng khừ những ký giả không mấy đồng quan điểm với mình, như các anh Vũ ngọc Các, Vương Đàm, nhà sư Nhật Thường chỉ cần học một tí kinh nghiệm của thầy Đức Nghiệp trong vụ tái chiếm Quốc Tự là đủ!

Bữa đó, nếu không nhờ có chú tùy phái trung thành, có lẽ anh Vũ ngọc Các đã như đòn. Anh Các người như cây tằm, tính nết rất hiền lành chắc chắn là chịu không nổi nửa "chưởng" của gã áo vàng lực lưỡng luôn luôn đi theo sát nhà sư Nhật Thường.

Ấy thế nhưng bữa sau báo chí gióng lên tiếng kêu cứu của các ký giả Vũ ngọc Các, Vương Đàm, thì nhà sư Nhật Thường lại chối leo leo: làm gì có chuyện hành hung? Và nhà sư còn tỏ lại nhẹ nhàng: đó chỉ là âm mưu phá hoại Phật giáo! Ồi chu chơa! thì ra lâu nay nhà chùa bị người ta "chụp mũ" quá nhiều, nên bị giờ tức mình đem mũ chụp lên đầu Phật tử cho nó bớt tham, sân, si đi chứ gì?

Thôi mà thầy Nhật Thường! thầy nên một vừa hai phải thôi, kéo thầy Dạng gô Đức Nghiệp mà hay tin ông ta sẽ chồm chồm tới là tan tành xi quách đấy!

Dân Thất Sơn (bất công xã hội)

Đạo này, Chánh Vương và Phó Vương triệt để áp dụng câu châm ngôn:

"Mình với ta tuy hai mà một."

Ta với mình tuy một mà hai..."

Bằng chứng là ông Chánh lên Tây Ninh dự đám táng, Ông Phó cũng đi Tây Ninh chia buồn với đạo hữu Cào Đài. Ông Phó đi Thất Sơn Châu Đốc dự lễ an vị Ngôi Long Đình, ông Chánh cũng tới ngay xã Ba Chúc Thất Sơn dự lễ khánh thành cùng với các đạo hữu Phật Giáo từ Ấn. Rõ ràng là mình với ta tuy hai nhưng luôn luôn cùng đến một chỗ, để cùng thực hiện một "chí lớn":

Nhưng dù có đến cùng một chỗ, hai ông lại không chịu đi chung, cứ ông Chánh đến ngày trước thì ông Phó đến ngày sau, ông Phó đến ngày trước ông Chánh tụt lại ngày sau, nghĩa là ta với mình tuy một mà đi hai chuyến...

Dù sao thì tuy hai mà một tuy một mà hai cũng chưa lý kỳ bằng cái vụ dân Ba Chúc Thất Sơn dán hình hai ông trước cửa nhà họ, không hiểu họ đã căn cứ ở sách vở nào, hay lời sấm truyền, lời

ơ bút nào, mà hình của ông Chánh họ dán bên trái, hình ông Phó bên tay mặt? như thế nghĩa là sao? là làm lớn phải đứng bên trái làm nhỏ phải đứng bên mặt chăng? Nhưng nếu luận theo kiểu này cũng chưa chắc đã đúng, vì đứng từ trong nhà ngoảnh mặt ra thì lại hóa ra ông Chánh đứng bên mặt, ông Phó đứng bên trái. Khó hiểu quá xá, không biết ông Nghi Lễ của Nhà nước có giải thích nổi không?

Vấn chưa hết. Lại còn vấn đề "phooc ma" hình của hai vị: không hiểu sao hình của ông Chánh lại nhỏ hơn hình ông Phó, ông Chánh có 9x12, mà ông Phó tới 18x24, Nghĩa là "bự" gấp đôi. Sao lạ rứa? Tại sách dạy như thế, hay là tại trực trắc kỹ thuật, tại máy in hình ở đây chỉ phóng được hình ông Chánh tới cỡ 9x12, trong khi ông Phó có hình lớn hơn nên rứa ra được cỡ 18x24!

Nhưng dù vì lý do gì nữa, dân Bảy Núi cũng đã "bất công xã hội" rồi. Vì theo lẽ công bằng, ông Chánh là lớn, hình phải lớn hơn ông Phó mới phải đạo chứ!

Chuyện này chắc hẳn bên trong còn lắm điều hay, có lẽ phải chờ đến một ngày đẹp trời mới hy vọng được sáng tỏ.

QUA NHỮNG CHUYỆN KHỐN NẠN MÀ GIÁO CHỨC ĐÃ VÀ ĐANG CHỊU ĐỰNG, CẦN PHẢI CÓ NGAY MỘT QUY CHẾ TƯ THỰC

Xưa và nay
Ngày xưa, không có giáo sư trường công, chỉ có các thầy Đồ dạy tư. Và các Thầy Đồ dạy tư này, được xã hội dành cho một địa vị thật quan trọng «Quân sư phụ». Địa vị của kẻ làm thầy, chỉ sau có nhà vua, và trọng hơn cha mẹ.

Vì có một địa vị quan trọng như vậy, nên làm nghề Thầy sưống nhất: «Tiến vi quan, đạt vi sư». Làm thầy còn hơn làm quan. Đức Khổng Tử, tổ sư của nghề thầy, không thêm làm quan nên mới trở về làm thầy.

Những tên học trò nhờ thầy mà thành đạt, dù có làm vua, làm quan, thỉnh thoảng vẫn phải về thăm thầy, đứng hầu một xó như gia nô. Nếu có làm lỗi phải năm xuống cho thầy dết roi mây vào đít mà dạy bảo.

Thầy được trò góp sức, thay phiên nhau nuôi nấng suốt đời, sống tết, chết giỗ.

Nhưng ngày nay, thuở vàng son của nghề thầy đã qua rồi.

Thầy dạy trường công, và thầy dạy trường tư.

Thầy dạy công, ăn lương như công chức, ngày xưa tương đối khá, nhưng bây giờ đối đãi. Dầu sao, cũng có một chút bảo đảm tối thiểu, như không sợ bị thất nghiệp, có lương các ngày nghỉ vào dịp hè, được hưởng lương hưu trí khi về già, và học sinh trong mỗi lớp không quá đông, nên đỡ mệt.

Thầy dạy tư, không có một chút bảo đảm nào hết, mỗi năm lại một mùa thất nghiệp. Ví dụ năm nay, đang tư nhiên, hàng trăm thầy dạy tư đã bị Tư thực lớn nhất Thủ Đô là trường Nguyễn Bá Tông sa thải không báo trước, không bồi thường.

Thầy và ...diêm!

Có một nhà giáo đã chết vì bệnh phổi, thuở sinh thời, trong lúc quá phần uất vì cuộc sống khốn khổ, đã so sánh nghề đi dạy Tư với nghề...lâm diêm! So sánh như thế này:

Gái diêm bán trên nuôi miệng, còn nghề thầy bán phổi nuôi thân.

Gái diêm cũng bị luật đào thải chi phối y như nghề thầy. Ngày nào đi làm thì có ăn, ngày nào nghỉ, là đói, chẳng có một bảo đảm nào hết. Một đảng có thể bị bệnh hoa liễu tàn phá, một đảng bị bệnh phổi tàn phá cơ thể. Một đảng bị chủ chứa bóc lột, một đảng kiếm lời cho chủ trường. Gái diêm có thể được chủ chứa nhận vào làm bất cứ lúc nào, và cho ra bất cứ lúc nào, chẳng cần bồi thường hay báo trước, y hệt như Thầy dạy tư có thể được chủ trường cho vào

dạy bất cứ lúc nào, và sa thải bất cứ lúc nào. Gái diêm về già cũng đối đãi như Thầy dạy tư về già.

Nhưng vị Giáo sư quá cố còn bi quan hơn, khi nói rằng: Gái diêm có một thời xuân sắc, làm ít hưởng nhiều, những tay hào ngọt giàu sụ nối đuôi nhau đem bạc đến mà dâng cho. Nếu khôn khéo một chút, gái diêm có thể lợi dụng thời xuân sắc của mình để kiếm bạc, bảo đảm cả cuộc đời. Nhất là gái diêm lại lấy được quai to, thì đương nhiên thành bà lớn.

Còn Thầy dạy tư, cũng có một «thời xuân sắc» có thể dạy hùng hục như trâu, mỗi tuần hò hét bốn năm chục giờ. Nhưng cái «thời xuân sắc» của Thầy dạy tư kiếm được chẳng bao nhiêu, chẳng có đũa nào đem bạc đến dâng như dâng cho gái diêm thành ra. Thầy dạy tư không thể dùng cái «thời xuân sắc» mà bảo đảm cho cả cuộc đời như gái diêm.

Gái diêm được khách bao đi nghỉ hè. Nhưng thầy dạy tư hề nghỉ hè là đối.

Đó là cái thể yếu của Thầy dạy tư sao sánh với gái diêm.

Sự so sánh của cô giáo chức trên tuy quá bi phẫn, nhưng xem ra chẳng xa sự thật bao nhiêu.

Cần một quy chế

Hầu như tất cả mọi nghề nghiệp trong xã hội đều có quy chế bảo đảm. Lao động có quy chế lao động, Thâm phán có quy chế Thâm phán, Thầy dạy trường công được bảo đảm bởi quy chế công chức. Báo chí có quy chế báo chí. Chỉ có gái diêm và Thầy dạy tư, cho đến nay, chẳng hề có quy chế bảo đảm. Phạt tự xoay sở với cuộc sống. Chừng nào kiệt lực, không thể xoay sở được nữa, là gục ngã trong tăm tối nghèo nàn.

Cả nước đi làm, cuối năm được lãnh lương tháng thứ 13, Thầy dạy tư mỗi năm chỉ được lãnh 10 tháng lương, có nghề nào khốn nạn như vậy không?

Mùa bầu cử, ông lớn ông bé thì nhau lấy lòng mọi giới. Tại sao vẫn quên giới dạy tư? — Tại sao các cơ quan hữu trách không sớm hoàn thành một «quy chế giáo chức tư thực» cho giới này đỡ khổ?

Tất cả những người có trách nhiệm ở cái đất này hãy mở to mắt ra mà coi: Trên thế giới này, kể cả ở Phi Châu, có nước nào nghề thầy kém hơn nghề làm diêm không?

Ngồi rù gái háng dài tần tần
TRẦN VĂN HƯƠNG

Được mùa

Làm dân một nước dân chủ, đôi khi khổ như chó, vì bị thiên hạ cứ dè nghiến ra mà đòi đại diện. Anh đêch nào cũng có quyền dùng hai chữ «nhân dân» mà tranh đấu, mà chửi bới, trong khi nhân dân thật sự, đêch ăn cái giải gì cả.

Nhưng đôi khi, thắng dân cũng sưống, đó là vào mỗi mùa bầu cử, nhất là những mùa bầu cử quan trọng.

Năm nay, có 2 cuộc bầu cử quan trọng, là bầu Dân biểu. Và bầu Tổng Thống. Bầu cử càng lớn, dân được mùa càng lớn.

Nhờ năm nay có bầu cử, mà từ đầu năm đến giờ, Tổng Thống và Phó Tổng Thống thì nhau đi thăm dân, thăm đến «nát bầy» dân ra thì thôi. Dân được coi như cha mẹ, đứng với chữ «dân chi phụ mẫu».

Trong khi Tổng Thống và Phó Tổng Thống thăm dân trên một phạm vi rộng lớn, thì dân biểu cũng «nâng bi» dân trong một phạm vi nhỏ hơn. Nhờ luật thuế lương bổng được đem ra hạ viện đúng vào mùa tranh cử, nên sáng 18-5, «nhân dân» đã thắng lớn tại nhà hát Tây

Như mọi người đều biết: theo dự số 10 năm 1953, tất cả dân đi làm lãnh lương tháng, đều bị đóng thuế lương bổng, sau khi đã được hưởng phần chức giảm gia cảnh là 30.000đ một năm, vợ 15.000đ v.v.

Mười tám năm trước, mức chức giảm trên là hợp lý. Nhưng bây giờ, mức chức giảm trên là vô lý, thành ra, nếu vẫn thâu thuế của dân theo tiêu chuẩn mức sống năm 1953, là chuyện «đã man».

Do đó, Hành pháp bèn gửi dự luật sang Quốc Hội, yêu cầu miễn thuế cho tất cả quân nhân công chức trong suốt thời kỳ chiến tranh, còn tư chức công nhân, thì được tăng mức chức giảm gia cảnh lên 100.000đ một năm cho người thọ thuế, vợ 90.000đ...

Nhưng tư chức công nhân không chịu, đòi nếu công quân được miễn thuế lương bổng, thì tư chức cũng phải được miễn luôn, và đòi mức chức giảm gia cảnh phải tăng lên 150.000đ cho người thọ thuế, vợ 75.000đ...

Tuy là đòi hỏi của tư chức rất hợp lý, nhưng nếu trước kia mà đòi như vậy, chắc là quá khó, vì đa số dân biểu chỉ làm theo lệnh đức Thánh Trần, chứ có hành động theo lý trí đêch đầu mà nói chuyện hợp lý.

May quá, gặp đúng mùa bầu cử, nên đòi hỏi trên đã được Hạ viện chấp thuận ngon lành. Ngày 18-5, các dân biểu đã đồng ý cho tất cả công quân và tư chức có lương tháng từ 30.000đ trở xuống, đều

được miễn thuế lương bổng. Những kẻ có lương cao hơn mức trên phải đóng thuế, nhưng mức chức giảm gia cảnh được tăng lên 150.000đ cho người thọ thuế, vợ 75.000đ.

Nếu tháng nào cũng có bầu cử, thì đỡ quá.

Mất mùa

Trong khi nhiều giới dân chúng được mùa nhờ mùa bầu cử, thì các «thầy dạy tư», tức là các giáo chức tư thực tiếp tục mất mùa đều đều. Cứ mỗi năm, một độ mất mùa.

Trong tất cả các nghề nghiệp, có lẽ giáo chức tư thực, là nghề khốn nạn hơn cả. Bởi vì không có một chút bảo đảm gì hết. Cứ mỗi năm, vào dịp nghỉ hè, lại một lần bị đe dọa thất nghiệp. Ví dụ hè năm nay, có hàng trăm giáo chức tại một trường lớn nhất tại thủ đô là trung học Nguyễn Bá Tông, đã bị sa thải ngang xương không có báo trước.

Giáo chức tư thực cũng là dân, tại sao các ứng cử viên lớn bé không ghé mắt tới cho một quy chế tư thực xem sao?

Hòn ngọc có mùi

Ngày 5-3-1971, nhà nước Kinh Tài tung ra 7 biện pháp kinh tế tài chánh mới. Một trong các biện pháp đó là ngân sách Quốc gia chấm dứt tài trợ cho các công ty Quốc doanh. Mặc dầu các Tổng Trưởng Kinh Tài đều nói 7 biện pháp mới không làm giá cả gia tăng, nhưng báo chí đã biết ngay: nếu bỏ trợ cấp các xí nghiệp Quốc Doanh, thì thế nào dân chúng cũng phải chịu mắc mớ thêm, vì các xí nghiệp Quốc Doanh khai thác nhiều ngành sản xuất rất quan trọng, như điện, nước, hàng không v.v..

Quả nhiên, mới đây Saigon điện lực đã tăng giá điện, và theo tin báo chí, giá nước sắp sửa tăng lên 17đ một thước khối. Cách đây mấy năm, chỉ có 6đ một thước khối nước, rồi lên hơn 10đ, bây giờ tới 17đ, tức là tăng giá cỡ 500%. Đối với một thủ đô nhiệt đới đông đúc như Saigon, nước còn cần hơn điện. Thiếu điện thì Hòn ngọc Viễn Đông chỉ hết ánh sáng, nhưng thiếu nước, thì Hòn ngọc Viễn Đông sẽ thành «hòn ngọc có mùi».

Dưới thời Tổng Ngọc, Hòn ngọc Viễn Đông biến thành hòn ngọc có mùi, như mù... ngọc hành thiếu nước, thì thật là một thành tích ít người sánh kịp.

THO GÃI

Cả kẻ dề nông

Âm thịnh Dương suy

Những thời kỳ đen tối nhất, thời kỳ mà bóng tối che khuất đi ánh sáng mặt trời, được gọi là thời âm thịnh, dương suy. Thời kỳ ấy, ma quỷ lộng hành ghê gớm, thường có những điềm chẳng lành như gà mái gáy, dê được đẻ... Và đàn bà, vào thời kỳ âm thịnh, dương suy, thường tỏ ra vô cùng sung sức, lấn át cả đàn ông...

Các cụ ngày xưa, vốn khinh đàn bà, thường cho đàn là hạng «đai không qua khỏi đầu ngọn cỏ». Nhưng đọc trong lịch sử, mới thấy nhiều đấng đàn bà làm vẻ vang cho đấng đàn ông. Đó là trường hợp «nhi nữ tạo anh hùng». Nếu không có Hai Bà Trưng thì lịch sử Giao Chi, chẳng bao giờ ghi tên ông Thi Sách. Nếu không có Hồ Xuân Hương thì trong những giai thoại văn nghệ, chẳng ai kể tới ông Phú Vĩnh Tường hay ông Tống Cốc. Có những đấng đàn bà làm vẻ vang cho dân tộc. Khi sứ Tàu qua đây, bà Đoàn Thị Điểm đã phải đóng giả làm cô hàng nước. Thấy cô hàng nước láng lờ, sứ Tàu đã phang ngay một câu «An nam nhất thốn thổ, bất tri kỷ nhân canh», để được nhận lại qua một câu đầu điếng, «Bắc quốc chư đại phu, giai do thử đồ xuất». Hai câu, một miếng đất An-nam, không biết bao nhiêu người cày và tất cả đại phu nước Tàu, đều từ đó mà ra, đã là nguồn cảm hứng cho một bà dân biểu thuộc thời đệ nhất cộng hòa, phát ngôn một câu rất ầu «Đàn bà đẻ ra đàn ông». Từ câu phát ngôn ấy trở đi, là bắt đầu cho một thế hệ, thế hệ âm thịnh dương suy.

Một nhà chí sĩ của hôm nay, bị giờ, trên thông thiên văn, dưới thông địa lý, đã than thở nhiều với tôi. Hằng đêm, coi thiên văn, nhìn thấy sao Chức Nữ sáng chói hẳn lên mà muốn thiên gần bộ phận sông Ngân Hà, tất là thời này sẽ sản xuất ra những kỳ nữ. Nhưng những kỳ nữ này trái ngược hẳn với những bậc đàn bà thời cổ lỗ sĩ. Thời xưa, nhờ Hai Bà Trưng người ta biết đến Thi Sách, nhờ Hồ Xuân Hương, người ta biết đến ông Phú Vĩnh Tường, ông Tống Cốc. Nhưng vào thời này, những bậc nữ trung anh kiệt, chỉ làm lu mờ danh giá của đức ông chồng. Thiên hạ chỉ biết tới bà Kiều mộng Thu, mà không biết tới ông Nguyễn Chức Sắc, chỉ biết tới bà Phan thị Nguyệt Minh, mà không biết tới đấng Nguyễn Văn Tho. Đến như đấng phu quân của bà Trần kim Thoa thì lại càng mù mịt. Còn những trường hợp văn nghệ, thì lại càng thảm hại... Tony Oánh, chỉ vì có vợ làm văn nghệ là cô đào chiếu bóng Thâm Thúy Hằng, mà cuộc đời công danh sự nghiệp kể như đã đi doang. Than ôi là cái thời âm thịnh, dương suy! Bà dân biểu Trần thị Hoa tư Phấn, lúc ngồi họp khoáng đại tại Hạ Viện, chỉ thích gác chân lên ghế. Có lẽ bị ảnh hưởng ở hai chữ khoáng đại, nên muốn gió thổi lồng lộng vào, cho nó mát. Kể nào dám nói động tới bà? Kể từ ngày bà rút gước phang lỗ đầu anh chàng Mã Xái, đuổi cho anh chàng này chạy lông lên như ngựa, chạy đến xái cày, thì con mắt bàn dân thiên hạ đã thấy sợ đàn bà. Phu nhân khá úy... Chỉ tiếc rằng đàn bà không được làm Tổng Thống, chứ không thì còn nhiều chính khách vỡ mặt.

Tôi đã từng được nói chuyện với nhiều đấng đàn bà, con gái, mà thấy sợ cho cái ý chí cao vời vợi. Một em bé chưa đầy hai mươi tuổi, mà trong lòng nuôi

không ít mộng ước. Khi đi làm những bài phỏng vấn cho một tờ báo nhà binh, tôi đã phỏng vấn nhiều em bé rất điệu. Câu hỏi của tôi là khi quân đội muốn đào tạo nữ phi công các cô có gia nhập không, thì được trả lời:

— Em không thích lái phi cơ mà chỉ thích lái phi công thôi...
Câu trả lời ấy đã là một sự chơi trịch thượng. Thế hệ này là thế hệ của Trần kim Thoa, Ngô Bá Thành một thế hệ vàng son Phún, thì các em có lên chân một tí cũng chẳng sao. Tôi bèn đổi cuộc phỏng vấn thành một cuộc nói chuyện thân mật:

— Thế em có biết phi cơ và phi công nó khác nhau ở chỗ nào không?...
Em không biết nên đòi tôi giảng nghĩa. Nhờ thế, tôi bèn chơi lại một câu:

— Dề quá, thế mà không biết. Phi cơ càng lên thì lại càng nhỏ xíu, nhưng phi công mà càng lên thì «nó» lại càng lớn... Em đã hiểu chưa?...
Tất nhiên là em hiểu liền. Thì đã nói rằng, thần tượng của các em là Hai Bà. Không phải là Hai Bà Trưng, mà là hai bà một bà là Nghị Sĩ, một bà là Dân Biểu. Bà Nghị Sĩ Phan thị Nguyệt Minh, với hồn danh Trưng Vương, là một giáo sư dạy về sinh lý. Bà Dân Biểu Trần kim Thoa thì có phương pháp tụt quần, nín tè, bứt tràng hạt, đập quần dơ lên đầu, chơi đờn hai viên. Đó là những thần tượng của thời âm thịnh, dương suy.

Như một chất cao su, bị đè lâu ngày, lúc này lên, tất nhiên là phải ghé gôm. Tất cả những cuộc đổi thời, các bà chỉ đều thích chơi trò chơi hội đồng. Một cái gương gần nhất là ông đầu tinh Gia Định, lở ngổ làm sao, đi lễ chùa, đụng đầu ngay phải

phún Ngô bá Thành. Ấy thế là bốn phún xúm lại mần thịt ông đầu tinh. Một cái mồm, chơi lại tám cái mồm, đường vô lối đã ngã cán cân thiên lệch, nhưng nhờ tài tả xông hữu đột của ông đầu tinh, một cái lưỡi đã thắng một cách vẻ vang. Nhờ vậy mà giới đàn ông lại có được cái khuynh hướng vùng lên. Một người đàn bà đã khoe với tôi, là ở vào cái thời đại này, nghề gì đàn ông làm được thì đàn bà cũng có thể làm được. Thấy vậy, tôi bèn hỏi:

— Thế thì mấy chị có làm Tổng Thống được không?...
Chị tịt luôn, không trả lời được vì chuyện này, hiển pháp không cho phép. Người ta có thể hiệp đàm hiển pháp ở nhiều chỗ, nhưng cái mồm để cho đàn bà được quyền ứng cử Tổng Thống, rất khó mà...hiếp. Tôi chia buồn với chị năm phút. Thấy vậy, tôi bèn tỏ ra một sự đàn ông đang lên, cũng làm một phát khoe khoang. Tôi nói rằng, bất cứ cái gì đàn bà làm được thì đàn ông cũng làm được. Tôi dẫn chứng, theo các sách Tây, sách Mỹ, là những tay thợ may khéo, đầu bếp giỏi, đều là đàn ông, chị thấy tôi có vẻ lên nước, cũng hỏi lại một câu:

— Thế thì các anh có tâm đi được không?..
Tôi thộn mặt ra một chút, rồi mới chợt nhớ rằng mình không có được cái «nhất thốn thổ» trời cho, để có thể kiếm ăn bằng nghề ăn sẵn năm ngựa. Như vậy là hai bên huề nhau một và một, thì làm sao mà cái thời này, vẫn là thời âm thịnh, dương suy.

A, tôi nhớ ra rồi... Gần đây, đã có phổ biến một câu đề chia lại thứ bậc xã hội. Mở đầu bằng câu «nhất điểm, nhì...». Mà

cái nghề làm đi, đàn ông chúng ta lại không làm được. Như thế là thua đứt đuôi đi rồi.

Tôi cũng có quen với một em thuộc loại «giận đời bỏ học, đi làm đi». Tôi hỏi em.

— Tại sao em đi làm đi?
— Làm đi để có tiền...
Rồi em phác họa một tương lai sáng cứ như đèn pha ở tờ nhà binh Mỹ:

— Khi có tiền rồi, em sẽ làm chính trị. Em sẽ ứng cử dân biểu. Với số tiền sẵn có, em sẽ bỏ ra mua phiếu thì đắc cử là cái chắc. Rồi đây, em sẽ lừng lẫy, danh giá của em sẽ to như bà Kiều Mộng Thu, bà Trần kim Thoa. Nếu không làm chính trị, em sẽ làm báo. Chỉ cần bỏ ra vài chục triệu, là em đẻ cho các báo chết đói ở đây lời phèo. Anh sẽ làm công cho em, đó là một điều không ai có thể chối cãi được. Anh mà không bằng lòng em sẽ đem những tờ giấy xanh đỏ dán vào mồm anh như dán băng tây thì...
Thì ra mộng của các em phún thời nay thật dễ sợ chịu để người khác đẻ, để rồi một ngày nào đó, đẻ lại thiên hạ. Tôi cũng để mặc cho em lạc quan vì nào mất mát gì đâu. Em có thể ứng cử dân biểu và đắc cử. Nhưng nếu làm báo, thì anh xin can... Anh chỉ muốn mách cho em một địa chỉ, để em có thể tới, xin vài lời chỉ giáo, đó là địa chỉ của bà chị Bồ Câu.

Chiến tranh sẽ còn kéo ít nhất là vài niên nữa. Đàn ông cứ tà tà ra đi... Đất nước này, rồi đây chỉ còn toàn là phún. Đầy đường, sẽ ngập lá đa... Lúc đó, chắc là tôi sẽ lập một phong trào đàn ông đòi quyền sống, giống như phong trào phụ nữ đòi quyền sống của Phún Ngô Bá Thành. Tình thế sẽ đổi ngược bằng cách là lợi dụng cuộc họp của phún, Phó Vương, nhất định phải là đàn ông, sẽ cướp diễn đàn để bày tỏ ý chí đòi quyền sống. Một cuộc giành giật sẽ xảy ra, và nếu phún Trần kim Thoa còn sống, chưa phải chống gậy, sẽ lại tái bản miếng võ «kim kê áp oán».

Những anh chàng đàn ông cỡ như Hồ Hữu Tường lúc đó, sẽ phải giữ chặt lấy tràng hạt và quần. Tình cảnh đàn ông, chừng độ chục năm nữa, chắc sẽ xuống thớ nhiều lắm.

Trai thời loạn, gái thời bình. Đến thời loạn như thế này, mà con trai, đàn ông còn phải chật vật trên con đường công danh ái tình sự nghiệp. Tới thời bình, là thời vàng son của đàn bà, con gái, chắc chắn rồi đây đàn ông sẽ đi vào con đường ô nhục, không ngóc cái đầu lên nổi. Muốn ngóc cái đầu lên, chắc phải có sự trợ giúp của ông lang thi bá Trần Đồng Vọng.

Vậy thì từ bây giờ, tôi xin có lời tha thiết cầu xin các đấng lãnh đạo đàn bà hiện nay, hãy nhẹ tay nhẹ nhàng đôi tay. Các bà chị như Phan thị Nguyệt Minh, Trần kim Thoa, Kiều mộng Thu, Ngô Bá Thành! Thời này là thời của các chị. Không biết tới cái hang hùm, nên em đã dám mó tay vào, vậy các chị có giận, em cũng chỉ đành «xin quỳ hai gối, chống hai tay».

Cố ma?

● Chung quy đều bởi 'tháng tám' cả

Mấy bữa gần đây thiên hạ bỗng cảm thấy lẽ chẻ hoe của ông bầu cải lương miệt công trường am Sơn bỗng trở nên khe khắt quá. Ông cảnh cáo lịch danh những tên kép hát ưa vắng mặt ầu tả nhưng vẫn lãnh lương đều đều. Ông cương quyết siêng nhẽ lịnh sa thải nhân viên thuộc quyền về tội dám hôn hào với ông. Và phứa khe khắt mới nhất là ông dọa sẽ dùng biện pháp chế tài đến hơi thở cuối cùng đối với ba tên đàn em mai phiếu du nước ngoài cóc chịu hồi hương. Thật chả bù với năm ngoái, năm kia, ông bầu vừa để dài khiếm cung mà lại vừa để thương không chịu được. Chẳng thế mà thiên hạ đã âu yếm tặng ông những mỹ danh như là ông già bá láp, ông già ba phải, ông già hồi soan, ông già sào mi, ông già củ sấm, ông già... ai sao tui vậy.v.v.

Trong khi đó đảng nghị hôn Nguyễn quý Bảo, đương kim chủ tịch HĐT Gia Định, lại tỏ rõ là người chẻ hoe vô cùng cứng rắn ngay từ đầu. Mới hơn một niên đặt đít vừa ấm chỗ, chàng đã khăng khăng «mét» quan thừa tướng đũa đàn em Phạm chí Linh lười biếng quá, dám trốn họp đi chơi tới ba phứa liền, và chàng nhất định yêu cầu bề trên phải lập tức sa thải đương sự không tiếc không thương.

Trước sự khó tánh quá mức của những người mần lớn kể trên, nhiều đũa thổi mồm đã cười tởm bảo rằng chung quy đều bởi tháng tám sắp đến cả, người mần lớn muốn tiếp tục mần lớn hoặc muốn được làm lớn hơn bi chừ, thì cần phải biết tí sinh đàn em chút đỉnh vậy mà. Có như thế cứ ưi nó mới tin tưởng, nhét mình vô thùng chớ?

● Ai sẽ được bầu làm lãnh tụ Hippy choai choai Giao Chi?

Nếu không có gì thay đổi vào phút chót, thì một vài bữa tới đây một đại hội Hippy choai choai Anamta sẽ nhóm họp công khai và lỏa lồ tại sân vận

động Hoa Lư, sẽ biểu diễn nhiều trò chơi lý thú và ngoạn mục nhằm mục đích rất nặng: lấy tiền ủy lạo các chiến sĩ Hạ Lào. Theo sự ước lượng của nhóm tổ chức thì có khoảng một ngàn Hippy Anamta từ khắp nước kéo về tham dự với đủ thành phần như Hippy chơi nhạc giựt xương, Hippy đề tóc dài in hệt con gái từng làm buồn lòng ngài quan năm đó trường một thời, Hippy ăn bận lẻo loẹt khó coi nhưt, Hippi hit cần sa, Hippi choác v.v...Lẽ dĩ nhiên nếu đại hội này quả thực không bị phú lít ngăn cản gây khó dễ thì sự có mặt của Hippy Trường Kỳ phải là cái chắc. Vì Trường Kỳ có nhiều hy vọng được bầu làm lãnh tụ đảng Hippy Giao Chi.

Tuy nhiên, theo sự thăm dò của phái viên Con Ong, thì có một vài băng Hippy choai choai đang âm mưu không bầu Trường Kỳ mà lại bầu người khác lên ngôi lãnh tụ. Người đó chính là cô Đào Trần Dạ Xoa chợ Bến Thành vậy. Theo lập luận của những Hippy vừa kể, chỉ có cô Đào Dạ Xoa mới xứng đáng đứng đầu đảng Hippy Giao Chi: Cô là người có lối phát ngôn hung hãn nhất, hành động đàn áp đối thủ của cô như xé áo tụt quần Hồ Phi Lạc đạo nọ cũng đã khiến nhiều bạn trẻ rất khoái. Nhưng diềm xứng đáng hơn hết chính là vì cô đã có công tạo thành một lượt tới ba hippy chịu chơi nhưt nước, dám giải trí lành mạnh theo phương pháp bề hội đồng ngay tại nhà riêng của mình.

Nhóm Con Ong: Cầu trời phù hộ đảng Hippy Giao Chi sớm có một lãnh tụ xứng đáng như cô Đào Dạ Xoa. Chắc chắn đại hội Hippy sẽ thành công vô cùng rực rỡ nếu lãnh tụ Dạ Xoa chịu bạn quần áo lười. Sở thú nhất định phải tạm đóng cửa vì bị cạnh tranh ghê quá.

Thì giờ là vàng thoi bạch phiến mà

Theo tinh của đồng nghiệp STA, ngài thăm phán Trần văn Liêm đảng viên Bao công tối cao vừa mần một quả chẻ bai toàn ban cải lương nhà hát tây lười hơn hủi, có 5 dự thảo luật khá tiến bộ và có lợi cho nền dân chủ pháp trị Anamta mà cứ ngấm tòm hoai. Vẫn theo quả chẻ bai của Bao công Liêm, thì số đi nhà hát tây có tinh ngấm tòm 5 dự luật kể trên bởi lẽ chúng đều đầy quá, mỗi bộ cả ngàn trang lựng, mằng thảo luận sẽ mất nhiều thì giờ bàn cãi, gôn cốt sẽ mồi như vì giờ tay biểu quyết, tốn sức lao động thấy mẹ.

Nhieu độc giả Con Ong đã gửi thư về tòa soạn tỏ ý một cười về sự quá yếu kém tục ngữ ca dao cổ troàn của ông Bao công Trần văn Liêm, đồng thời khen phục hơn trăm đào kép gánh cải lương nhà hát tây quả là thông minh quá trời. Sách vở có câu «vạn sự bất như nhân», vậy tội gì khi không lại mang lấy cục vào thân? Hơn nữa tục ngữ xưa chẳng từng nói «thì giờ là vàng bạc» đó sao? Huống hồ lại là thì giờ của đào kép nhà hát tây còn mắc giá mấy mươi. Vậy hành động ngấm tòm những dự thảo luật «đầy ỏi là đầy», của gánh cải lương rất phải, đáng hoan nghênh hết mành vậy. Thật mà

Sướng thế còn than nỗi gì?

Tuần rồi số đồng công chức trên khắp nước Giao Chi đã làm một sự há hê sung sướng, vì tự ái được soa nắn cứng nựng quá trời... sau khi nhà nước cho soọc ti (hai) bản nghị định như sau: Tất cả các sĩ quan cấp tá, kể cả đại tá, khi trở thành phế binh hoặc giải ngũ lành mạnh, nếu không có bằng cấp mà ham làm công chức thì sẽ được tuyển dụng tới chức... công nhật thiết thọ và được xếp hạng B1 là tối đa. Như vậy có nghĩa là một anh binh nhì quân đội, sau vài chục niên phục vụ và dưới cờ, may mắn bỏ lên tới lon quan năm nhờ công trận, khi giải ngũ về mần nghề công chức cũng chỉ tương đương với một anh bạch diện the sinh có bằng tú tài toàn phần.

Một nghị định khác nâng giá biểu phụ cấp đờy bụa cũng như phụ cấp nhà sầm cho hàng ngũ công bộc trong thời gian phải tạm biệt bà xã vì công vụ. Nghĩa là kể từ nay, mỗi khi đi công tác đâu xa, mồi công bộc sẽ được nhà nước đãi thọ ngày hai bữa cơm tiệm và một phí khoản dùng thuê ô ten. Dĩ nhiên hai khoản phụ cấp này cũng có thứ bậc hẳn hoi chứ không phải hăm bà làng cá mè một lứa. Công bộc hạng cao thì mỗi bữa cơm được ăn định hai bộ, năm nhà sầm cũng hạng hai bộ luôn. Công bộc hạng trung mỗi bữa một bôsaus choạc và ngũ sầm hạng r bỏ hai choạc. Riêng bọn công nhật các kè mỗi bữa chỉ được quyền đóp từ một trăm đến 60 tí, và bao đêm ráng tìm những nơi cho mướn ghé bô mà kénh với giá tám mươi tí xuống đến bốn choạc chẵn.

Xem như thế đủ rõ công chức là hách lẫm, tở nay chắc chắn giới công bộc của nhà nước sẽ hết còn thấy kêu rêu vì thiệt thòi đối rách nợ kia cho coi.

Oan cho ông ngoại bi ve

Bà lão Nguyễn văn Ngải vừa công khai nhục mạ ông ngoại Bi ve của Anamta là một người quá non nớt, chuyên môn ăn nói tầm bậy không. Để làm bằng chứng cho phứa nhục mạ này, bà lão Ngải đã cho rằng việc ông ngoại tuyên bố có binh lính Tàu đổ ở chiến trường Nam VN là một sự tuyên bố hết sức bỗ lếu, chính các nhà lãnh đạo quân sự Annam cộng hòa cũng hoàn toàn phủ nhận sự việc này.

Sự nhục mạ lỏa lồ kể trên khiến nhiều người mồi lòng thương cho ông ngoại Bi ve đã bị hăm oan. Vì quả thực ông ngoại bây giờ già lão lắm rồi chẻ đầu phải non nớt nữa. Thứ hai, leo được tới chức viên ngoại phải có tài lắm đâu phải dễ dàng? Việc ông ngoại tuyên bố tại chiến trường Nam VN có lính Tàu đổ ấy là ông trở tài tiên đoán vậy. Cũng tí như mới đây mặc dù cuộc vận động lập bang giao chính thức với Tòa Thánh và bọn Phú Lang Sa tuy bất thành, nhưng ông ngoại vẫn có quyền dùng tài tiên đoán để bảo rằng trong tương lai một năm nữa, mười năm nữa, hoặc một trăm năm nữa a thể nào ông cũng thành công. Như vậy có sao đâu, trước sau gì Anamta cũng vẫn gặt hái kết quả rực rỡ trên chính trường quốc tế kia mà. Tuy chậm mà coi bộ chắc à!

Mần lao động như ông Hiến là nhất rồi

Quan thượng thư Đàm sĩ Hiến, sếp lớn bộ lao động, xưa nay vốn là người khiêm nhường ít nói. Nhưng ít nói không có nghĩa là tịt ngắc không bao giờ nói cả. Nên chỉ mấy ngày vừa qua Đàm thượng thư đã phớt ra được một câu ranh ngôn đáng dùng làm khuôn vàng thước ngọc cho các nhà chính khứa bây giờ. Số là trong cuộc tiếp xúc với ủy ban vận động yêu sách giảm thuế lương bổng cho công nhân và tư chức, «quan» đã trả lời thẳng thừng rằng đừng có lộn sộn, muốn yêu sách gì cứ kéo nhau lại đảng nhà Hát

Tây hoặc viện Cầu móng mà ngã vạ chứ đừng kỳ kèo với bản chức cho mất công vô ích...

Toàn thế giới lao động cả nước cứ hít hà khen phục mãi quan thượng thư Lao Động quả là có tài điều khiển sáng suốt. Đồng thời họ dự tính sẽ lập kiến nghị tri ân quan, bởi lẽ nhờ câu đáp thẳng của quan anh em thợ thuyền lao động Anam mới sáng mắt thấy rõ đâu là nơi đáng phải tìm đến mỗi khi có cuộc tranh đấu, đảng khởi làm phiên đến sức lao động của quan. Chẳng hạn anh em Eso muốn tranh đấu đòi tăng lương thì phải kéo nhau sang Huế kỳ tìm gặp chính tên vua đầu lừa, anh em mần việc số Mèo muốn biểu tình chống sa thải ngang xương cũng phải mua vé máy bay sang Hoa Thịnh Đốn để đạo đạt yêu sách lên đại đế Ních Soong, vân vân...

Sư ông Nhật Thường bị... bú tí?

Sau khi báo Gió Nam bị một số người kéo tới hành hung phá phách, dư luận giang hồ đồn đãi mồi nơi một khác. Nhưng số đồng đều quy trách nhiệm cho sư ông Thích Nhật Thường, phụ tá TTK Viện Hóa Đạo Ấn Quang, là người chủ chốt và điều khiển cuộc biểu dương đạo pháp này.

Ngược lại, sư ông Nhật Thường đã đẩy dành dạch mà rằng hồng phả như thế, bản tăng là người tu hành bị hăm oan, chính tụi giáo gian đang âm mưu cá vủ lấp miệng bản tăng đấy thôi, đừng đại đột tin chúng kéo tội nghiệp bản tăng...

Thật đúng y boong câu ranh ngôn «sư biểu sư phải, vãi nói vãi hay», cứ cái đà này thì không chừng phải nhờ đến tay thám tử trừ gian đại tài Hoàng Thế Phiệt may ra mới khám phá được ra sự thật lỏa lồ. Có điều bực Con Ong vốn toàn những đũa rất để mồi lòng, thấy câu tả oán của sư ông Nhật Thường nó ai oán quá nên suýt khóc rảo trời. Vì một vị chân tu khả kính như sư ông, trong tương lai sắp lên chức sư cụ đến nơi, mà bây giờ lại bị thiên hạ nhét nhủ hoa vô miệng bắt bú tí thì còn mong gì đắc đạo được nữa. Ôi, con đường chánh quả sao nhiều chông gai vậy cả

QUẠT MỒ

Quả báo nhân tiền

Sau cú ách si đảng bề hội đồng diễn ra ngay tở tư thất với sự đồng vui cộng lạc của ba đảng quýt từ, nữ hoàng nín đế đã lấy làm một sự buồn bã rít. Buồn bã và căm tức vì hàng ngày cứ phải gặp gỡ những đũa tiêu nhân, lấy sự đau khổ của người khác làm niềm vui nhất đời của mình thấy rõ. Hôm nần mấy bữa ấy dư luận đồn rằng nữ hoàng ưa đi vãn các cảnh chùa lẫm, trước là để tạm quên niềm đau hôm nay mà sau là để khẩn khứa chư Phật mười phương phù hộ độ trì cho nàng sớm vượt qua cái tay ách ngang xương này.

Quả nhiên lòng thành của nữ hoàng đã có ếp phê liền một khi. Vào một đêm trời dật mù mịt, mưa gió mù mịt, nữ hoàng đang lim dim trên giường nệm mát dây đứng hai gang tay... thì bỗng thấy một vị bồ tát hiện đến trước mặt, nét mặt râu rầu, áo cà sa bị rách bươm và trên tay cầm một xâu tràng hạt đứt chỉ.

Nhanh như máy nữ hoàng vội nhóm dậy và cung kính hỏi: Sao bồ tát lại ăn bận khổ sở thế kia, cả chuỗi tràng nữa cũng đứt hết trơn rồi. Để đệ tử xin cúng dường một bộ cà sa mới và một chuỗi tràng từ Hồng Kông gửi qua, đẹp lẫm.

Nghe nói, vị bồ tát khẻ xua tay lắc đầu: Cán ơn tín chủ, những thứ này ta lượm trước tiền đảnh nhà hát tây đạo nọ, cũng còn dùng được khỏá phiên đến tín chủ làm gì. Ta chỉ tội nghiệp kẻ nào đấm phá hoại đồ phật sự thì mong gì tránh khỏi tai kiếp nhân tiền vậy thôi...

Đứt lời vị bồ tát biến mất, nữ hoàng nín đế tỉnh dậy mồ hôi toát ra cùng mình khiến nàng hoảng hốt ngỡ mình vừa chót đại hết còn rín nôi.

PHÚ ĐỀ GIAO CHÍ

Tổng Thống bốn không

Ông Tổng Thống vừa nói rằng ông rất hãnh diện với một danh từ mà ông cho là đề bêu của một số dư luận dành cho ông : « Tổng Thống bốn không. » Ông hãnh diện là đúng, vì bốn không là tứ quý. Bốn không của ông Tổng Thống là không liên hiệp, không trung lập, không cắt đất, không đầu hàng CS. Bốn cái không đó tuy là của ông nhưng cũng là của những người Quốc Gia chống Cộng ở đây, vì nếu không có bốn cái không đó, đất nước này lại tiêu vong từ lâu rồi. Vậy ông cứ hãnh diện đi, những người Quốc Gia sẽ tiếp tục ủng hộ con đường của ông đi... dù ông chỉ còn 4 tháng nữa là mãn nhiệm kỳ.

Tháng 10 này chắc hẳn ông sẽ tái tranh cử, nếu đắc cử ông lại có thêm bốn năm nữa để tiếp tục thực hiện 4 cái không đó. Dân ta hiện còn kham khổ, nhưng thà sống kham khổ mà được tự do, chứ « sung sướng » trong nền hòa bình 4 kỳ gạo như ông nói thì chẳng một ai ham muốn. Con số 4 dường như là con số ám ảnh ông hơi kỳ. Con số 4 là con số chẵn cái ghế 4 chân bao giờ cũng vững hơn những cái ghế hai ba chân. Ông có thể yên chí là ông sẽ tái đắc cử.

Nhất tướng công thành.

Ông Tướng Vưng 1 chiến thuật vừa được nghỉ ngơi để đi ngoại quốc ngao du cho bỏ những ngày « năm gai ném mặt (?) » tại chiến trường Hạ Lào. Nhiều người cho rằng ông được hưởng công « hân mã » nhưng họ mong ông ra đi đừng có như những ông Thi, ông Có. Kể thiên hạ đời nay thường thổi mồm thật.

Trong những cựu tướng lĩnh thì chức danh tướng đệ nhất đã bị ông Cao tiếm mất rồi, ông Lâm là tướng đương quyền chẳng hiểu ông có tự cho mình là đệ nhất danh tướng không ?

Cổ nhân có hai câu thơ tuyệt đẹp :

« Mỹ nhân tự cổ như danh tướng »

« Bất hừa nhân gian kiến bạch đầu. »

Vậy mà nhiều tướng lĩnh hiện nay đầu đã muối tiêu hay phơ phơ sương tuyết, như vậy cổ nhân đã nói sai. Có lẽ ngày xưa các tướng ra trận thường đi đầu, gặp địch là ra xung tên họ rồi đại diện cho toàn quân mà quai nhau, tướng nào yếu là kình luôn cả đại quân, bởi vậy mới có ít tướng đầu bạc, « xưa nay chiến trận mấy ai về » Còn ngày nay Tướng ít ra trận mà chỉ ngồi ở trung ương tức Bộ Tham Mưu mà đánh nhau qua máy truyền tin và trên bản đồ chỉ có quân là chết. Quân chết nhiều mà tướng thắng trận, do đó mới có một câu thơ cổ khác còn giá trị tới muôn đời, đó là câu : « Nhất tướng công thành vạn cốt khô. »

Mùa Đảng dậy

Đảng phái cũng giống như con cu ly, ngủ hết ngày này qua tháng khác, con cu ly chỉ thức dậy khi nó đói và các đảng phái cũng chỉ thức dậy khi thấy mùa bầu cử đã tới. Hiện nay là mùa đảng thức, những đại hội, tiểu hội mở ra liên miên, các lãnh tụ đảng cũng nói liên miên để thiên hạ nhớ tới mình đã và đang là đảng trưởng một chính đảng nào đó, có thực lực hay không cần biết. Các lãnh tụ nói để hy vọng bắt chút phiếu trong kỳ tranh cử. Hiện nay có nhiều đảng đang soạn lại những thành tích cũ của đảng mình, hoặc của cá nhân các lãnh tụ, những thành tích đã bị bụi thời gian đóng dày ra chùi rửa lại để làm cần câu.

Giao Chỉ ta hiện nay hơi đông đảng, nhưng chẳng đảng nào có thực lực, do đó kỳ nào đảng ra tranh cử cũng đều đi tuốt, « ý thức » được như vậy, nên có nhiều đảng đã chủ trương phải xích lại gần nhau tạo thế liên minh, liên hiệp mong đánh bại những đối thủ chẳng có đảng nào, nhưng ăn phiếu nhờ đội quả cho Cha cho Sãi. Hiện giờ có tới năm bảy liên minh đảng, nhưng liên minh nào cũng chỉ có hình thức liên minh, còn trong vẫn lực đục như...sổ dĩ có cảnh huống đó vì địch ông lãnh tụ nào chịu ông lãnh tụ nào.

Mới đây ông thầy nhờ rằng Hoàng cơ Bình đã đòi các liên danh ra tranh cử Tổng thống phải do liên minh các đảng đề cử. Ý ông thầy nhờ rằng muốn liên minh các đảng mà trong đó có đảng ông sẽ đề cử ông ra, nhưng đó quả là ước muốn xa vời, nói theo giọng văn nghệ văn gừng, cái ghế Tổng Thống vượt quá xa tầm với của ông. Tài đức như ông Bình mà muốn làm tới Tổng thống quả thật hơi liều.

Chỉ còn mấy tháng nữa là bầu cử, thiên hạ sắp còn đục tại bởi mùa đảng dậy.

Lại lên án

Ông Tổng Thống lại lên án những người mà ông gọi là bọn hoạt đầu chính trị, bọn chủ bại đang gây ra những ồn ào mong ông thay đổi lập trường của ông là bốn không. Nhưng ông cho biết thà ông không làm Tổng Thống chứ không chịu thay đổi lập trường. Ông cương quyết đặt CS ra khỏi vòng pháp luật. Đây là lời lên án thứ hai trong vòng có có một hai ngày, mấy hôm trước ông đã có những lời lẽ phân lại quyền lợi chung của đất nước để mưu thủ lợi cá nhân trong kỳ tranh cử sắp tới. Ông Tổng Thống cho biết đã tới lúc mà ông không thể ngồi yên được nữa, ông sẽ trừng phạt đích đáng những bọn người đó.

Ông tài chánh có ... Đức

1 số nhà thầu xây cất tại Qui Nhơn vừa cho bọn C.O biết, họ đang trong tình trạng khẩn gỏi quả mướp ra đi. Nghề làm ăn thôi đành phi nỉ, vì ngài Trưởng Ty Tài Chánh tỉnh Bình Định. Ngài Trưởng Ty này tài đức không kém gì ông Tổng trên trung ương. Nghĩa là cũng biết khai thác các sắc thuế địa phương hết mình. Nhưng thuế của ngài là ăn có, ăn chia với các nhà thầu xây cất đàn em.

Mỗi cuộc đấu thầu tại địa phương, ngài chỉ truyền dân khe khe một cái thông cáo đấu thầu ngoài cửa chừng vài ngày là a lè hấp mỡ phong bì một cách, cứ y như là buôn bán

ma túy, bạch phiến vậy. Cứ kể sơ sơ những công tác ít ỏi như vụ đắp đê Phước Sơn 15 Tê, công tác xây cất làng Phế Bình 60 Tê. Rồi gần đây vụ làm đập Nhơn Thành quận An Nhơn trị giá 42 Tê. Vụ này đã bị hai ông cai thầu Cao Văn Sắt và Đông Vinh Xuân mách bu GSV vì sự... đoàn kết với các nhà thầu của ngài Trưởng Ty.

Nếu quả thật có sự việc như vậy, thì ông Trưởng Ty này có thật nhiều tài. Tài ăn chia, ăn có và tài qua mặt cả ông Quan Năm Tỉnh Trưởng. Ngoài ra cũng có Đức... Thánh Trần, đáng để cho anh hùng nể mặt và đáng để dành thay thế Ngài Tổng Tài (nói đại) khi Ngài về nước thiên đàng.

Sư hổ mang

Chưa bao giờ người phật tử rầu rĩ như hồi sau này. Một số các ông Sư Sãi không biết có ăn phải thịt cày tơ hay không, mà bỗng dưng đồ đốn này sanh đủ thất tình nhục dục và còn hung hãn hơn cả người đời. Bọn C.O nhớ không lầm thì trong thời gian mấy tháng qua, đã xảy ra tới hai ba vụ Sư Cậu bỏ kinh kệ chạy theo cái... lá đa. Có Sư Cậu không chiêm được lá đa, đã lặn dao con chó trong mình, đốn đường « người yêu », lụi dao vào bụng đá, định đưa Nàng về cõi Niết Bàn.

Mới đây sư cậu Nhật Thường không biết học hặc chi mô với hai ký giả Anamta, khiến Sư Cậu nổi nóng dẫn bốn năm tên du thủ du thực kéo đến hành hung hai anh ký giả, tí nữa ngóm củ tí.

Bọn C.O vốn yêu Phật, mến Chúa, nên đầy lòng tôn kính các Sư Cổ, nhưng trước những sự việc tương tự như trên, bọn C.O cũng phải rớt nước mắt mà bắt mấy ông Sư Cổ hồ mang nhốt vào PDGC, vì sợ đề các ông chạy rong ở ngoài, các Phật tử, con chiên sẽ sợ hãi mà bỏ Chúa bỏ Phật hết.

Hết đường làm ăn

Mới đây khối Phật giáo Ấn Quang vừa lên tiếng cảnh giác những Phật tử miền Trung không nên nghe lời phét lác của một số dân biểu chính khứa. Theo các thầy Ấn Quang thì Ấn Quang hiện nay chưa ủng hộ chính khứa nào. Trong khi đó thì lại có nguồn tin nhiều ông dân biểu đã bay ra Trung gặt găm đồng bào rằng các ông là người thân cận của Ấn Quang.

Bọn C.O thấy rằng các Thầy chơi võ này hơi nặng đẫy. Nghề của dân biểu, chính khứa là nói phét. Các thầy cận trước như thế này, thì các anh chính khứa còn làm ăn nổi quái gì nữa. Tội quá !

Con Ong bán mình cho Chúa !

Chẳng còn bao lâu nữa là đã tới mùa mua bán đình chung. Bởi thế cho nên đã có nhiều chính khứa đầu tắt mặt tối đi mua Cổ, mua Cha, mua Thầy mua Đảng lu bù kèn, thậm chí lại còn có những vị yêu nước thường nói, tuốt tận ở bên trời Tây trở về

ĐA DANH cầm trống

đất nước thân mến Song Hành Kiếm Ước này đề... cắt tóc quy y mua cử tri giáo phái.

Con Ong cũng được mua bằng một giá rất hách, hách nhất nước. Người mua Con Ong không phải là một chính khứa mà là...Quốc Vương. Thế có nghĩa rằng thì là Con Ong đã bán mình cho Chúa. Con Ong đã đi khứa cho Quốc Vương trọn kỳ bầu cử này.

Nhưng rất tiếc CO chưa được đặt cọc một cái nào, và lại rất tiếc đó chỉ là tin đồn phá bình, một nguồn tin giả tạo như những sự khan hiếm giả tạo hàng hóa trên thị trường của những người anh em Ba Tàu vườn lâu lâu lại làm một phát kiếm bạc vậy. Một nguồn tin hãm hại Quốc Vương.

Anh em Con Ong xin chấp tay lạy cả làng đưa thổi mồm nào phao cái tin hốt bạc này một phát, Tụi Con Ong quen đi bỏ, ở nhà sàn lâu rồi. Đừng phao tin bậy bạ nhớ ra đêm nằm ngủ mê, ăn no, chơi kỹ sốc ti lip thì bỏ mẹ.

Con Ong chỉ bán mình, chỉ đi khứa cho nhân dân đói khổ. Uất nghẹn muôn đời, không có mùa, có tháng chó nào cả.

Ị vào mồm, để vào miệng đưa nào ăn mồm ăn muối hại Con Ong hại cả Đức Vua anh minh nhé.

Bất địa

Quy ước báo chí sắp ra đời chỉ những ký giả chuyên nghiệp mới có thể BáoChí do Hội Đồng báo chí cấp, các cây viết mồm non trên các báo địa phương phải tập sự hai niên, các nhật báo chỉ có một niên rồi sau đó Hội Đồng báo chí mới cứu xét, mới cấp. Trong bốp có cái thẻ ký giả thứ thiệt đó mới có giá trị trên mọi phương diện, trong khi hành nghề. Đó là tương lai, có thể tháng sau hoặc năm ba tháng nữa. Nhưng bây giờ thì chưa, bởi thế đã xảy ra rất nhiều ký giả thiệt, ký giả giả đi bất địa rồi được đi ăn cá mắm dài dài.

Có những bạn chỉ là những xếp quảng cáo cũng in Cartesite ký giả báo này báo nọ báo kia để đi hăm he bất địa. Lại còn có những bạn cả đời chẳng hề dính dáng gì tới làng báo cũng tự xưng là ký giả để đi vờ địa như chớp.

Tỉnh Đà Lạt là nơi ăn chơi kỹ của những du khách nỏ com ẩm cắt dâm giặt tứ tung. Tin các báo cho biết ở đó có một sông bạc tổ mẹ ăn thua bạc triệu đang hoạt động công khai như chợ hàng rau vậy. Chắc hẳn dân bất địa không thiếu gì, để yểm trợ cho nó sống dài dài, bền bền.

Một nguồn tin bạn cũng cho tụi Con Ong biết sông bạc này cũng chỉ địa cho một bạn đại diện Con Ong trên đó đều đều.

Con Ong xin nhắc ông chỉ địa biết rằng : Tự hậu đừng có chỉ cho nó nữa mà uống bạc, nó thuộc loại ký giả cartesite Con Ong đó. Kể từ khi có cái đất Đà Lạt đến bây giờ chưa có tháng nào trong nhóm Con Ong có tiền đi xe đồ lên đó bao giờ cả, cũng như không có tháng nào Đại diện ở bất cứ một tỉnh nào, sốt cả nhé. Đòi lại tiền nó đi ông chỉ địa sông bạc ơi kéo tiền mất tạt mang đó.

Nhờ ông Giáo dục vụ này

Một số công chức tổng sự tại Trung Tâm QGKT viết thư về than phiền với bọn C.O về việc Bộ Kỹ Thuật có chủ trương giải quyết tờ cáo trình nội dung phản đối hành động của bà GD Dương Hải Đường như : bạc đãi và bắt công đối với những nhân viên có khả năng, đem người thân thuộc họ hàng hang hốc vào làm để dễ bề trò ma nớp. Ngoài ra còn có nhiều việc làm mờ ám lem nhem về tiền bạc...

Không biết bà GD có đi lại gì với quan nhớn ở Bộ KT hay không, mà những chuyện trên đây cứ được xếp bên lề. C.O mong ông TT Giáo Dục vi vút một đường để làm sáng tỏ vấn đề xem sao.

Quản lý : HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN
54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820 đ